

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 114

Raffles in Groningen

10 Cents
België, 25 Centimes

Bliksemsnel sloeg hij den linkerarm om het middel van het jonge meisje en in hetzelfde oogenblik hield hij haar een geopend fleschje onder den neus.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313. — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

In de studenten-sociëteit.

Het zal nu zoo omstreeks tien jaar geleden zijn, dat in het mooie hooge gebouw van de Groninger Studenten-Sociëteit, door de leden in de wandeling veelal „de Soos” of „de Kroeg” genoemd, een vroolijk gezelschap bijeenzaf.

Het was een zonnige dag in Mei. De Grootte Markt, het ruime plein, waarop het Stadhuis zoo statig troont met zijn deftigen gevel, baadde in het warme zonnelicht van een vroegen middag. Troepjes schoolkinderen, lustig zwaaiend met boekentasch of ransel, trippelden over het breede trottoir, op weg naar school. Toen de Martini-toren het tweede uur in den namiddag had verkondigd en het speelwerk zijn liedje van het volle uur had doen hooren, viel een stille rust op het Marktplein. Totdat uit de Oude Boteringstraat een drietal heeren kwamen opwandelen naar de Kroeg. Luid klongen hun jonge, frissche stemmen in de klare voorjaarslucht en onder luidruchtig lachen verdwenen ze door de deur der Sociëteit, waar een niet minder uitgelaten gezelschap hen ontving.

„Stil, jullie allemaal,” commandeerde nu een der drie heeren, die zoo juist waren aangekomen, „allemaal je mond houden. Ik breng een paar vrienden mee en als jullie je behoorlijk bedraagt zal ik u voorstellen!”

De spreker was een zeer lange, breedgeschouderde jongeman van omstreeks zes-en-twintig jaren. Zijn blauwe oogen keken met guitigen blik naar de kameraden, waarvan de meesten jonger in jaren waren. Hij zag er bijzonder intelligent uit. In zijn even gebruind gelaat stond de krachtige arendsneus fier gebogen bo-

ven het zwarte snorretje en toen hij zijn vrienden al knipoogend toe lachte, liet hij een dubbele rij sterke, witte tanden zien.

Gerard Peepstra was de oudste zoon van een bekend Groningsch industrieel en hij was de ziel van de studentensociëteit.

Als er feesten werden georganiseerd of als de een of andere min of meer onschuldige studentengrap moest worden uitgehaald, dan werd eerst het oordeel van „lange Ger” gevraagd.

Zooals hij erover dacht, zoo gebeurde het veelal en dan was men steeds met het resultaat tevreden.

De toespraak van langen Ger werd ditmaal met een luid bravo beantwoord. Daarna zwegden allen en schaarde zich in breedten kring om Peepstra en zijn introducties.

Lange Ger wees naar de beide heeren, met wie hij was binnengekomen en stelde hen voor:

„Graaf Van Lissen van Duinen! Jonkheer Brandenga!”

De voorgestelde heeren bogen en groetten daarna de verschillende aanwezigen.

Graaf Eduard van Lissen van Duinen was de oudste van het tweetal.

Lang, slank, met groote, levendige bruine oogen in zijn fijn besneden gelaat, uiterst correct in zijn kleeding, zonder ook maar in 't minst verwijfd eruit te zien, groette hij met een lichte neiging van het hoofd de hem omringende Groningers, die met onwillekeurige bewondering keken naar de beide elegante verschijningen.

Want ook jonker Willem Brandenga trok de blikken tot zich. Evenals zijn oudere vriend, droeg hij een lichte overjas van onberispelijken snit. Hij had een innemend blond gelaat, een blozende kleur en een jongensachtige uitdrukking in zijn blauwe oogen. Hij was ruim twintig jaren; zijn vriend was omstreeks dertig jaar oud.

Het tweetal had in Scheveningen kennis gemaakt met den vroolijken Peepstra, die in de Kurhaus-bar op een middag zooveel goeds van Groningen had verteld, dat bij Van Lissen het plan was opgekomen om zich persoonlijk eens van die gezelligheid te gaan overtuigen. Toen was Brandenga, de vriend en secretaris van den graaf, meegegaan. Dezen morgen waren ze aangekomen. Op de Grootte Spilsluizen, vlak bij de Boteringebrug en juist tegenover de Ossenmarkt, hadden de hun intrek genomen op de eerste étage van een fraai huis, en Peepstra was hen komen halen om allereerst kennis te gaan maken met wat leuke, geschikte studenten, joviale kerels, die van een grapje hielden, zooals lange Ger beweerde, die den kroegleden al heel veel had verteld van zijn schatrijke, chique vrienden: Van Lissen van Duinen, verzamelaar van oude wapens en munten, en diens secretaris Brandenga.

De heeren waren aan elkander voorgesteld en namen nu rondom de kleine tafeltjes plaats. Heel spoedig al was het ijs gebroken en het duurde ook niet lang of de beide vreemde heeren waren het middelpunt ge-

worden van het gesprek.

„Hoe lang denkt u in Gruno's veste te blijven?“ vroeg een kleine dikkerd.

„Onbepaald,“ antwoordde Brandenga. „Al naar 't ons bevalt.“

„Maar de lustrumfeesten blijft u toch bijwonen?“ „De lustrum-feesten? Wanneer worden die gehouden?“

„Goeie genade, heeft lange Ger u daar dan niets van verteld?“

„Nee!“

„Toch wèl,“ viel Van Lissen in, „Peepstra heeft me verteld, dat in de volgende maand heel Groningen feest viert en met de stad ook de provincie!“

„Natuurlijk blijven jullie! De historische optocht — het gemaskerd bal — de versierde gondelvaart — ik laat jullie niet meer los — en de Groningsche meisjes zijn veel te blij, als we een paar knappe jongens aan ze kunnen voorstellen. En aan knappe jongens hebben we hier gebrek!“

Van Lissen lachte eens even.

„We zullen zien,“ antwoordde hij. „We zullen zien, of Groningen zóó belangwekkend is, dat het voor u de moeite loont om er een maand of langer te blijven.“ En toen, met een snellen blik naar zijn secretaris, die dezen blik opving en begreep:

„Ik maak nooit langden tijd vooruit plannen!“

TWEDE HOOFDSTUK.

Het avontuur uit Brandenga's leven.

De studenten, joviale gastheeren als ze plegen te zijn, waren aldaar de beste kameraden met graaf Van Lissen en zijn secretaris en deze beide heeren, bereisd en beleden als ze waren, hadden binnen korten tijd elk een kring van hoorders rondom zich verzameld.

Men sprak over reizen en trekken, over jacht- en andere avonturen.

Er waren er onder de Groningers die, hoe jong ook van jaren, al heel wat van de wereld hadden gezien en die zooals ieder, die verre reizen doet, veel konden verhalen.

Brandenga's guitige oogen keken den kring rond.

„Ik wil u,“ sprak hij, „als het niet gaat vervelen, een geschiedenis vertellen, waarvan ik bijkans het slachtoffer ben geworden. „een Schotsch avontuur!“

Van allen kant klonken bijzetsbetuigingen met dit voorstel en toen verhaalde de jonker zijn nieuwe vrienden de volgende geschiedenis:

„Het zal nu ongeveer een klein jaar geleden zijn, toen ik een brief kreeg van een vriend, Tommy Cameron.

Hij verzocht me, over te komen om een maand bij hem te logeeren, want het jachtseizoen, zoo vertelde hij in den brief, was 't keer prachtig.

Op een heerlijken Septemberdag kwam ik aan en Tommy haalde me van 't station.

Na een prachtige rit van ruim een uur door prachtige streken bereikten we Clinton.

Toen we het huis van Tommy naderden, kwamen twee jonge dames ons verwelkomen; het waren Tommy's zusters, die het huishouden bestuurden.

De ontvangst was hartelijk, ik voelde me al heel gauw op mijn gemak.

De eerste week van mijn verblijf bracht ik door met wandelen, jagen en visschen in Tommy's gezelschap. Toen moest hij voor zaken op reis en ik kon genieten

van het gezelschap der beide meisjes, Madge en Mary.³

Van Lissen van Duinen keek op.

„En ben je niet verliefd geworden?” vroeg hij op nuchteren toon.

„Hou je mond”, knorde Brandenga, „anders vertel ik niet verder.”

Toen vervolgde hij:

„Ja, Madge was de jongste en de aardigste, ze deed veel aan muziek en aan schilderen. Mary was de eigenlijke huishoudster, die kalm en waardig haar bevelen gaf.

Nu, ik liefhebber ook zoo'n beetje in de kunst! En toen Madge me vertelde, dat ze van plan was, een landschapje in de buurt te gaan schilderen, vroeg ik haar terstond, de eer te mogen hebben, haar van dienst te zijn.

Ze gaf haar toestemming en we begonnen dadelijk aan de schilderij.

Niets is er, dat jongelieden nader tot elkander brengt, dan sympathie voor de kunst en spoedig was ik dan ook tot over m'n ooren verliefd.”

„Natuurlijk”, zei Van Lissen, „nu wordt het interessanter.”

„Sst!” klonk het van allen kant.

Brandenga vervolgde:

„De dagen vlogen om en eindelijk kwam Tommy terug.

Toen moest ik weer met hem gaan jagen, visschen, en wandelen en van uitstapjes met Madge kwam niets meer.

Op een morgen, dat ik weer met Tommy aan den wandel was, ontmoetten we een jongen man, dien mijn vriend mij voorstelde als Arthur Clisby.

Na een praatje gemaakt te hebben, verliet hij ons, belovende, daar Tommy het hem verzocht, dien avond te komen dineeren.

'Arthur Clisby was de zoon van een groot reeder uit Dundee.

Hij was student geweest aan de Universiteit te Glasgow.

Daar echter had hij niet de gewenschte vorderingen gemaakt, een tamelijk losbandig leven geleid, schulden gemaakt, ruzie gekregen met zijn familie.

Toen had hij zijn toevlucht genomen naar een eenzame plaats in de onmiddellijke nabijheid van Clinton en hier wijdde hij zijn tijd aan vraagstukken, uitsluitend op de electriciteit betrekking hebbende.

Aan het ontbijt vroeg Madge mij hoe ik den kluienaar vond.

„Ze waren gewend, hem den kluienaar te noemen.

„O, hij lijkt mij wel een aardige iongen toe,” antwoordde ik.

„Of hij aardig is, weet ik niet, ik vind hem vreese-lijk stil en ernstig.”

Madge vertelde mij in den loop van het gesprek, dat zij hoopte, spoedig de schilderij af te hebben. Ze wilde haar mij dan cadeau geven.

Ik zei haar, zich niet te overwerken en liever te

wachten tot ik weer eens gelegenheid zou hebben, haar te vergezellen.

Het etensuur kwam, daarmede verscheen ook de gast.

Inplaats van den vroolijken, aardigen jongen van des morgens was hij nu stil, benauwend stil zelfs. Hij sprak alleen, als het woord tot hem werd gericht en antwoordde dan zoo kort mogelijk.

Nog nooit had ik zulk een verandering bij iemand waargenomen.

We brachten den avond genoeglijk door, voor zover zijn drukkende, vervelende stilte dit toeliet.

Toen hij vertrok, verzocht hij mij, zoo spoedig mogelijk zijn woning en werkplaats te komen zien.

„Kom dan des avonds”, zeide hij, „dan wordt de omtrek verlicht.”

Eenige dagen daarna besloot ik, aan zijn uitnoodiging gevolg te geven.

Ik begaf mij op weg naar de woning van den kluienaar.

Ver behoefde ik niet te wandelen en bijna had ik de plaats van bestemming bereikt, toen ik werd opgeschrikt door een stuk steen, zoo groot als een voetbal, dat van den top van een bijna loodrechte rots, twintig voet boven me, voor mijn voeten neerviel.

Ik ging verder en ontdekte bij een bocht van den weg in de verte den kluienaar, die daar stond met over elkaar geslagen armen.

Zoodra hij mij zag, kwam hij naar mij toe en nam beleefd zijn hoed voor mij af.

„Wonderlijk,” zeide hij, „maar ik verwachtte u half en half vanavond.”

Ik antwoordde niet en hij vervolgde:

„Ik kwam hier om de zon te zien ondergaan. Elken avond toef ik hier een poosje, dat is een groote ontspanning na de vermoeiende bezigheden in het laboratorium.

Een poosje bleven we staan, totdat de zon achter de verwijderde heuvels verdwenen was; toen gingen we naar zijn woning.

Het huis was merkwaardig ingericht.

De geheele bovenste verdieping was één groote kamer, die gebruikt werd als laboratorium.

Het was als het ware een magazijn van wetenschappelijke toestellen:

Electriche en chemische apparaten vulden tafels en planken, elektrische gloeilampjes verspreidden een zacht licht en in het midden, op een verhoogd platvorm, stond een groote telescoop.

Clisby leerde mij de namen en het gebruik van de instrumenten en vertelde mij ook het een en ander van zijn welgeslaagde proefnemingen.

Hier was de zonderling op zijn plaats en toen wij samen zaten te praten, kleurde zijn gelaat.

Zijn oogen schitterden en hij sprak vol geestdrift.

Ons gesprek werd gebracht op het gebied van terechtstellingen door middel van electriciteit en

Arthur Clisby zeide:

„Ge zult u misschien nog wel herinneren, hoe de eerste man door middel van electriciteit werd terechtgesteld en welke ondraaglijke pijnen men hem liet lijden.

Ik was er bij en ik heb alles gezien! Het was doodgewoon afgrijselijk! Het was vreeselijk!

De dokters! bah! het zijn alle gekken!

Onmiddellijk nadat ik het vreeselijk schouwspel had bijgewoond, zette ik mij aan den arbeid om een methode uit te vinden, die den dood ten gevolge zou hebben zonder de minste foltering, zoowel lichamelijk als geestelijk. Reeds een jaar heb ik aan dit plan gewerkt.

Ik moet nog slechts enkele wetenschappelijke formaliteiten in orde brengen, voordat ik mijn uitvinding aan het oordeel der autoriteiten kan onderwerpen.”

Wij verlieten het huis, liepen een eind door de open lucht en kwamen aan een deur.

Arthur Clisby ontgrendelde haar, trad binnen en tastte eenige oogenblikken rond om den stroomsluiter te vinden.

Even daarna was de kamer hel verlicht.

Ik gevoelde ter zelfder tijd een prikkelende aandoening in mijn keel, ik kuchte, Arthur hoorde het, lachte en zeide:

„Dat is de damp van de batterijen, die ge in de keel voelt. Dit is de batterijkamer; deze cellen houden voeding in voor het licht hier en in het andere huis. Accumulatoren zijn een groot gerief, want zij maken nachtarbeid onnoodig!”

Wij doorliepen nu een gang en kwamen in een grootere kamer.

„Dit is het turbinehuis,” zeide hij. „Dat daar is de dynamo, uitsluitend bestemd voor het uitvoeren van terechtstellingen.”

Hij wees op een toestel, dat den vorm had van een groot, dun wiel en voorzien was van een groot aantal fijne spaken.

„Kijk,” zeide hij, „ik zal dat toestel eens in beweging brengen en u zijn werking laten zien.”

Hij schroefde de kleppen los, de machines begonnen te werken, de dynamo's te gonzen.

Ontzettend snel ging alles in zijn werk.

„Het maakt niet eens veel leven, hoort ge wel?” merkte Arthur op en toen:

„Dat toestel daar ginds is van tweehonderd paardekracht. En laat ons nu,” vervolgde hij, „de gevaarlijke deur en den doodaanbrengenden stoel eens gaan bezichtigen.”

Hij opende een deur.

Wij stonden op den drempel van een klein vertrek, waarin een merkwaardig toestel stond in den vorm van een stoel.

Ik dacht, dat Arthur me zou voorgaan en binnentreden, toen hij eensklaps uitriep:

„Een oogenblikje! Ik moet mijn dynamo's een weinig tot bedaren brengen.”

Hij ging weer terug.

Ik trad binnen en begon nieuwsgierig de uitvinding te bekijken.

Plotseling hoorde ik een doffen klank en toen ik mij omkeerde, zag ik, dat de deur was dichtgeslagen.

Ik greep naar mijn keel, die als toegeschroefd was en viel op den grond neer.

Een oogenblik daarna kwam ik weer bij en toen ik weer mijn tegenwoordigheid van geest terug had, zag ik, dat ik in den vreeselijken stoel met riemen vastgebonden zat.

Ik dacht, dat het een aardigheid was van Arthur Clisby, maar ik gevoelde mij niets op mijn gemak, want de stoel zat zeer pijnlijk.

Ik beproefde mij te bevrijden, maar ik zat stevig vastgesnoerd, mijn handen ieder in een soort schroef gekneld, leer van buiten, metaal van binnen, zooals ik kon zien en voelen.

De ruimte, gevormd tusschen mijn hand en den stoelwand, was gevuld met een vloeistof, kwikzilver, zooals ik later ontdekte.

Mijn beenen en lichaam waren met riemen aan den stoel vastgemaakt, mijn armen gestoken in een soort buis, aan weerszijden van den zetel aangebracht.

Al deze bijzonderheden nam ik in mij op en terzelfder tijd ging de deur open.

Arthur Clisby trad binnen.

„Ha!” schreeuwde hij, „eindelijk ben je dan gevallen! Nu ben ik tevreden!”

„Maak geen gekheid, mijnheer Clisby,” mopperde ik, „je helse stoel zal me den rug nog breken.”

„O, als 't anders niet is,” zei Arthur, „dat kunnen we gauw genoeg veranderen.”

Hij stapte naar me toe.

Maar inplaats van mij te bevrijden, haalde hij den riem om mijn borst nog wat steviger aan.

Dat was meer dan ik verdragen kon en ik dreigde hem, dat ik hem de ribben zou breken als hij mij niet dadelijk los ging maken.

Hij lachte als eenig antwoord en haalde de schouders op.

Toen zeide hij,

„Als je klaar bent met je lawaai zal ik een verstandig woordje met je spreken.

Je denkt, dat ik je vriend ben, nietwaar? Dat ben ik niet! Ik ben je vijand.

Je wilt me Madge Cameron afwinnen en je bent daar al een heel eindje mee op streek.

Ik heb je wel gezien in haar gezelschap, toen je zat te schilderen! Ik heb Madge lief; versta dat?

Ik ben blij, dat ik je niet gewond heb met dat stuk rots, want nu ben ik tenminste in staat om je voor mijn oogen te zien sterven!

Een oogenblik geleden had ik je ook kunnen doden! Ik had mijn hand reeds op den stroomsluiter, maar ik heb je weer bijgemaakt en je in dezen stoel gebonden om je naar hartelust te kunnen kwellen en pijnigen.

O, wat haat ik je! Wat haat ik je! Want je wilt mij Madge rooven."

Toen ging hij vlak over me staan en staarde mij azn.

„Denk je, dat ik voor niemandal een uitgestootene van de maatschappij ben?" siste hij.

„Denk je, dat ik een jaar aan dit toestel heb gewerkt voor niemandal?"

Neen, neen!

Er moet met iemand een proef op genomen worden en waarom niet met jou?

Want ik haat je!

Lang heb ik naar iemand omgezien op wien ik de proef kon toepassen.

Nu heb ik jou daarvoor!

Ja, ja, ik vind geen toestellen uit voor niemandal!"

Hij verliet mij met een vreeselijken lach.

Nogmaals spande ik alle krachten in om armen en handen los te rukken.

Maar helaas, vruchteloos!

Een oogenblik daarna kwam hij weer terug.

„Je hebt nog een half uurtje te leven. Het is nu halftwaalf; met het slaan van twaalf ben je een kind des doods!"

Hier hield Brandenga een oogenblik op.

Hij keek den kring zijner hoorders rond en toen hij uit aller trekken niets kon lezen dan gespannen aandacht, vervolgde hij:

„Wederom liet Arthur Clisby me alleen ten prooi aan de vreeselijkste gedachten.

Was er dan geen enkel middel om te ontsnappen? Zou niemand mij bijtijds de reddende hand komen bieden?"

De tijd ging voorbij! Ik dacht aan Madge, voor wie ik moest sterven door de hand van dien gek.

Eindelijk kwam Clisby wederom terug. Hij glimlachte honingzoet en vroeg, of ik nog iets wenschte.

Ik schudde mijn hoofd.

Hij bood mij brandewijn, ik knikte van ja en hij hield mij een glas voor den mond, waarvan ik den inhoud geheel opdrank.

Toen begon hij om me heen te springen als een waanzinnige en met zenuwachtig vertrokken gelaat lachte hij, gillend:

„Nog een minuutje, dan zend ik je naar de andere wereld."

Hij ging naar den stroomsluiter om me te dooden — ik zat daar, onmachtig, iets te doen.

Plotseling zag ik, dat hij struikelde over de draden, die voerden van den stroomsluiter naar mijn hand.

Hij viel.

Ind zijn val sloeg hij met de handen in de lucht en deze kwamen terecht op den stroomsluiter.

Een vreeselijke kreet kwam van zijn lippen; hij werd zes voet in de hoogte geworpen en kwam ruggelings op het midden van een groote, platte distributietafel te vallen.

Toen zag ik een opvolging van blauwe vonken en een dunne kolom rook steeg op naar den zolder.

Onmiddellijk daarop sprong de band van het dynamo-wiel en het gonzen hield op.

De brandewijn begon nu bij mij te werken — mijn hoofd stond als in vuur, maar mijn hersens waren uitstekend.

Ik keek nog eens naar het lichaam op de tafel.

Het bewoog zich nog.

De stroom had opgehouden, de reactie was ingetreden.

Het lichaam kromp hoe langer hoe meer in elkaar, totdat het er ten slotte uitzag als een afzichtelijke hoop vodden; het sidderde een oogenblik en toen vielen de armen en beenen als lood op de tafel neer, en het lichaam bleef roerloos liggen.

Een krassend geluid deed mij de oogen naar de turbines wenden; een ervan stond rood-gloeiend.

De machine was vernield, het wiel begon weer te draaien met een snelheid, de ieder oogenblik grooter werd.

Ik hoorde een knal en toen een gekraak en ik zag den stalen band om de dynamo vaneen scheuren als papier en het water drong de kamer binnen met hoeveelheden van wel duizend liter per minuut.

Wat had ik aan Clisby's dood, als ik verdrinken moest als een rat?

Langzaam rees het water.

Toen het ongeveer zes voet hoog stond, gingen de lichten aan.

Ik dobberde in mijn stoel heen en weer, maar was vastgeankerd aan den stroomsluiter door de draden.

Het water steeg aldoor — hoewel zeer langzaam, daar het ook de andere kamers en gangen moest vullen.

Beneden mij kon ik nog de onbeschadigde turbine hooren werken en ik steeg, totdat het bovenste gedeelte van mijn stoel tegen den zolder schuurde.

Toen voelde ik, dat ik plotseling viel en vlug naar de deur werd gedreven.

De draden hielden me voor een oogenblik nog vast, maar door het rukken braken ze en ik zeilde door de gang naar de batterijkamer en zoo in de open lucht, waar ik na eenige minuten op en neer gedobberd te hebben, gered werd.

Het gewicht van het water had de buitenste deur geopend. Vandaar mijn plotselinge val.

Ik was ontzet uit mijn netelige positie door Tommy Cameron zelf, die, ongerust over mijn lang uitblijven, mij was komen halen.

We vonden den armen krankzinnigen Arthur Clisby bijna op dezelfde plaats, waar hij gestorven was, gewikkeld in de draden en met denzelfden spookachtigen glimlach op zijn gelaat.

Niemand dan Tommy en ik hebben geweten, wat er op die vreeselijken Septembeeravond is gebeurd.

We vertelden de meisjes, dat Clisby een ongeluk was overkomen en dood was.

Een week lang nog moest ik het gebruik van armen en beenen ontberen, ten gevolge van de ongemakkelijke houding in dien vreeselijken stoel."

Brandinga zweeg.

Hij veegde luchtigjes met den even geparfumeerden zijden zakdoek over zijn voorhoofd.

„Wel, kerel,” zei Gerard Peepstra, „op zoo jongen leeftijd heb jij ook al heel wat achter ren rug.

Dat is een geschiedenisje om niet licht te vergeten. En heb je er verder heelemaal geen beroerde dingen van ondervonden?”

Ook de anderen betuigden hun deelneming. Brandenga lachte.

„Niets, niemendal! Alleen heb ik Tommy nadien niet meer bezocht.”

„En de mooie Madge?” vroeg Van Lissen van Duinen.

„Die is een maand geleden in het huwelijk getreden met een schatrijken leerlooier!”

„Dus ze heeft je versmaad?”

Brandenga haalde de schouders op.

„Versmaad? Neen, Eduard, dat heeft ze niet. Ik had haar nog niet van liefde of vrouwplannen gesproken.”

„Hadt je dan zóó jong al willen trouwen?”

„Ik? Misschien! Maar nu ik hier van de nieuwe vrienden heb gehoord, dat de Groningsche jongedames zoo bijzonder mooi zijn, ben ik maar heel blij, dat m'n hart nog niet in rozenketenen is geklonken.”

„Onze meisjes?” sprak nu student Andringa, „ja, die mogen er wezen. En vooral lange Ger's zuster. O, ik ben er van overtuigd, dat juffrouw Suze Peepstra u wel heel spoedig de mooie Madge uit Schotland zal doen vergeten.”

„Ik ben nieuwsgierig,” beweerde Brandenga en met een hoffelijk gebaar legde hij beide handen op zijn hartstreek. „Ik ben zeer nieuwsgierig, heeren, maar — ik kan wachten, tot de tijd van kennismaken gekomen is.”

Het verhaal van jonker Brandenga had de tongen der jongelui losgemaakt — nog lossen dat die doorgaans reeds zijn.

Ieder wist, was het ook al niet uit zijn eigen leven,

dan toch wel uit dat van een bloedverwant of van een goeden bekende een of ander waagstuk of belangwekkend avontuur mede te deelen en dan werd de geschiedenis steeds onderworpen aan de critiek der omzittenden.

„Ik had,” zei Deelma, „vlak bij Groningen, in Hoogezand, bijna eens een adelaar onder schot gehad.”

„Wat zeg je?”

„Een adelaar?”

„Deelma, je bent dronken!”

„Zoo vroeg op den dag en al zoo grove leugens!”

„Kerel, wat heb jij een vruchtbaren duim!”

De spreker werd van allen kant uitgelachen en bespot. Hij wachtte echter bedaard, tot de storm van spot en verontwaardiging een beetje was bedaard en toen zeide hij:

„Wat ik zeg, is waar. Een arend, een adelaar onder schot — in Hoogezand.”

„Maar hoe kan dat?” vroeg nu Brandenga.

„Och, heel eenvoudig, het beest moest van de kernis van Groningen, waar het in een kooi te kijk had gestaan, verder getransporteerd worden. In Hoogezand brak het door woest het hok rond te fladderen, een vleugel. De eigenaar was razend van wanhoop, want het dier was voor hem een groot verlies — de attractie uit zijn menagerie.

Ik logeerde toevallig in het dorp en vlak voor het huis waar ik vertoefde bleef de groote verhuishwagen staan.

Ik bood aan, het beest voor den kop te schieten — ik had een revolver in m'n koffer, maar mijn oom, die veearts is, ried den man van het beestenspel den adelaar niet te doden. De vleugel kon nog best in orde komen.

Ziedaar mijn avontuur.”

Ze scholden allen Deelma voor een flauwen vent, maar hij had de lachers op zijn hand en noodigde zijn vrienden uit, dan maar gevaarlijker en even betrouwbare jachtavonturen te verhalen.

DERDE HOOFDSTUK.

De weddenschap.

„We krijgen honderd man marechaussées extra in stad tijdens de lustrumfeesten,” vertelde, wat later in den middag, het kroeglid Jansman, „de kerels zullen er zeker de orde wel in houden!”

„Onze politiemannen zijn anders niet voor een kleintje vervaard,” kwam de magere Emmius daar tegen op. „Bij een bezoek aan andere steden ben ik steeds tot de conclusie gekomen, dat de Groningsche politie een krانig korps vormt. Maar over politie ge-

sproken — ik las vanmorgen, dat de Rotterdamsche recherche al vier weken vergeefs zoekt naar den moordenaar van de 80-jarige weduwe en haar 50-jarige dochter. 't Blijft een hopeloos werkje.”

„Nederland moest een Sherlock Holmes onder z'n bewoners tellen,” zei Peepstra lachend.

„In ernst Ger,” ging Emmius hier op door, „jij maakt er een grapje van, maar zulke kerels zijn toch maar een geruststelling voor een groot deel van het

volk!"

„Geloof jij dan aan het bestaan van zulke mannen, die zijn geschapen door de fantasie van een of anderen schrijver?"

„Ik weet niet", verklaarde Emmius, „of Sherlock Holmes ooit heeft geleefd, maar aan het bestaan van den grooten, onbekenden Raffles geloof ik zeker. Ik ben ervan overtuigd, dat die lord Lister, waarove: zooveel geschreven wordt, wel degelijk in Londen woont en leeft en arbeid doet en dat hij daar al heel wat lugubere zaakjes aan het licht heeft gebracht, waar politie en justitie geen gat in zagen, en geen weg mee wisten."

Emmius vond zich al betoogende op. Een hoogroode bloes gloeide op zijn wangen toen hij voortging:

„Ik heb herhaaldelijk gehoord en gelezen van dien gentleman, die er werk van maakt, de verdrukten en onrechtvaardig bejegenden te helpen en hunne belagers te straffen! 't Is waar, hij doet dat op een andere wijze dan de justitie het zou doen; hij straft op zijn manier, doch op geen onrechtvaardige! Ik bewonder hem en ik stel vertrouwen in hem en ik kan het voor ons land slechts betreuren, dat wij niet prat kunnen gaan op zoo'n man!"

Toen, zich wendend tot de beide vreemdelingen:

„Ik zou in dezen uw oordeel wel eens willen hooren, mijne heeren, want ik geloof, hier alleen te staan!"

Op het blozende gelaat van Brandenga verscheen een verlegen trek. Hij zweeg en keek naar zijn vriend.

Graaf Van Lissen van Duinen tipte de asch van den sigaar, die hem zoo even door Jansma was geboden.

„U vraagt mijn mening in dezen?" vroeg hij en in zijn oogen tintelde een uitdrukking vol spot, „ik ben het volkomen met u eens, meneer Emmius. Want ik hoorde en las niet alleen van Lord Lister verhalen, ik had ook het voorrecht — ik althans noem het een voorrecht — om hem persoonlijk te leeren kennen. Lord Edward Lister, alias John C. Raffles, is mijn vriend en mocht ik uw aller misnoegen misschien mij op den hals halen, ik moet hier ronduit verklaren dat Lord Listers praktijken mijn volle sympathie hebben!"

Eenige oogenblikken heerschte stilte in den vriendenkring.

Toen echter stond lange Ger op en, zijn glas hoog houdend, waarin de Bourgogne purper fonkelde, stiet hij aan met Van Lissen en riep uit:

„Ik drink op Lord Edward Lister!"

Dat was voor de andere Groningers het sein ook hun glas te ledigen op den 'Grooten Londenschen Onbekende. Vroolijk klonk het nu doorom:

„Op den gentleman-dief!"

„Op Raffles!"

„Hoera voor dien kranigen Engelschen lord!"

En allen stieten aan met den slanken edelman.

„Wel," lichte nu Emmius, „het verbaast me eigenlijk geenszins, graaf Van Lissen, dat ge zooveel sympathie gevoelt voor dien Londenschen gentleman. Al zou die toegevendheid alleen maar voortvloeien uit de treffende gelijkenis van uwe namen. Edward van Lis-

sen — Edward Lister! — Aardig is dat!"

„Nietwaar?" Graaf Van Lissen van Duinen keek den spreker even aan met z'n innemenden glimlach en Emmius voelde zich onweerstaanbaar aangelrokken tot den sympathieken Lord.

„U neemt mijn scherts toch niet! Welk?" vroeg hij, „ik bedoelde het louter als een grap!"

„Ik drink op uw gezondheid," repliceerde de jonge man, wederom glimlachend.

„Hoe ziet die gentleman-dief eruit?" informeerde Jansman, „inderdaad als een gentleman — of als een dief?"

„Daarover zoudt ge zelf eens moeten oordeelen. Ik raad u een reisje naar Londen aan!" viel Brandenga in en hij wierp een snellen blik naar zijn vriend, dien deze opving — maar negeerde.

„Zou Raffles niet eens naar Groningen kunnen komen?" informeerde Jansman.

„Kerel, je bent gek," viel Peepstra in, „Raffles vertoont zich toch nergens onder zijn naam. Dat zou hem, om zoo te zeggen, z'n kop kosten!"

„Ik zal mijn vriend naar Groningen nooden," sprak Van Lissen, „dan kunt ge hem zien en leeren kennen!" Allen lachten.

„Graaf Lissen is een onverbeterlijke grappenmaker," piepte een mager roodharig studentje, „ik wed met hem, dat hij ons een valschen gentleman-boef onder den neus draait. Ik wed om een mooi ding!"

De slanke, lenige gestalte van den lord verhief zich uit zijn stoel en met zijn groote, bruine oogen keek hij den kleinen, nietigen spreker aan.

„Ik ben niet gewoon, onder valsche voorspiegelingen het een of ander te beloven," begon hij. „Maar u stelt mij voor met u te wedden! Ik neem uw weddenschap aan, meneer Smitten. Hoe veel zet ge?"

„Duizend gulden!"

Met een minachtend schouderophalen wendde Van Lissen zich af.

„Laat ons zeggen, duizend pond, meneer Smitten! Voor duizend gulden zal ik den lord zeker niet naar Nederland krijgen. Afgesproken?"

Smitten keek zuinig.

Hij was de zoon van een schatrijken heereboer uit het Noorden der provincie. Hij was de rijkste van alle korpsleden, maar hij was niet heel royaal. Smitten had alleen heel veel geld over — voor zichzelf en hij stond bekend als een eerste-klas doordraaier.

„Twaalfduizend gulden," begon hij, „da's veel graaf, da's een heeleboel!"

„Maar kerel, je kunt ze toch winnen," viel Emmius bij, „en dan geef je een gloeiende fuif. Vooruit, ge de weddenschap aan!"

Smitten keek Peepstra eens aan.

„Wat denk jij ervan, Ger?"

„Ik zou 't doen, kerel, ik zou 't vast en stellig doen!" zei lange Ger.

„Dan moet ik precies weten, hoe de weddenschap luidt," zei Smitten met een vrij benepen stem.

Het liefst had hij maar van de heele weddenschap

afgezien, maar voor z'n vrienden durfde hij nu niet meer terugkrabbelen.

„Kijk,” zei graaf Van Lissen, „ik stel me de zaak zóó voor. Ik zorg ervoor, dat John C. Raffles, de Groote Onbekende, binnen den tijd van zes weken een bezoek van een week brengt aan de stad Groningen. Ik zal verder er voor zorgen, dat hij, geïntroduceerd op de „kroeg” met u allen kennis maakt en dat hij, als bewijs van zijn aanwezigheid in de stad, het een of andere sterke stukje moet uithalen op politieel gebied. Onder welken naam lord Lister hier zal worden geïntroduceerd en welk waagstuk hij zal bedrijven, kan ik u nu nog niet mededeelen. Ge zult dat echter vernemen, als daartoe de tijd gekomen is. Maar als

de maand Juli is aangebroken, (dus op den eersten van die maand) en Raffles heeft in Groningen geen sporen van zijn arbeid achtergelaten, dan heb ik de weddenschap verloren. Gij allen hier zijt getuigen van mij en van den heer Smitten!”

„Me dunkt Smitten,” zei nu Peepstra, „dat je tegen dit voorstel niets kunt hebben. Bovendien is het idee van het aangaan van een weddenschap van jou uitgegaan.

Smitten moest nu wel toegeven, en zo werd tusschen den vreemden graaf en den kleinen rijken boerenzoon uit Warfum in de Groninger Studentensociëteit een weddenschap van twaalfduizend gulden aangegaan op... John C. Raffles.

VIERDE HOOFDSTUK.

De appartementen aan de Grootte Spilsluizen.

„Charly, kijk niet zoo sip en schenk me een kop thee in! 't Schijnt wel, dat je humeur vaandaag niet in goede orde komt.”

De toegesprokene stond uit den wijden leunstoel op. Een diepe plooi trok samen tusschen zijn oogen, die in dit oogenblik hun jongensachtige uitdrukking hadden verloren.

Hij vulde uit een zilveren theepot twee koppen met thee en zette een daarvan neer op het rooktafeltje van den heer, die hem zoojuist een aanmerking had gemaakt op zijn minder aangenaam humeur van dezen dag.

„'t Is allemaal *jouw* schuld Edward,” begon hij toen, mokkend en pruilend als een klein kind, „jij doet de dolste dingen en je sleept mij onwillekeurig mee in je drieste avonturen!”

„Wat is er nou weer, m'n jongen?”

„Wat er *is*? vraag je dat nog?”

„Ja — wat er *is*!”

„Er is, Edward, dat jij maar heel goedsmoeds in de studentenkroeg een weddenschap aangaat op twaalf mille!”

„Zitten die twaalfduizend gulden je dan zoo hoog?”

„Och nee, kerel, maar dat je je hier in een kleine stad van niet meer dan een dikke zestigduizend inwoners durft bloot te stellen aan zoo'n waaghalzerij! Je wilt Raffles hier laten komen en hem een of ander stout stukje laten uithalen. Jij zelf, jij, lord Edward Lister, wilt dus nu in het stille Groningen aan 't werk gaan, alsof je in 't hartje van Londen zit, waar het je niet moeilijk valt. Baxter, dien aartsdommens politie-inspecteur te verschalken, Marholm, de „vloot”, Baxters secretaris, op je hand, te krijgen en al de mannen van Scotland Yard een hak te zetten. Dat zal hier toch

heel anders gaan! Hier zal nu de heele studentenwereld niet alleen, maar heel Groningen je komst verbeiden en je zult natuurlijk de politie in handen vallen, want iedereen zal op je letten. Ik dacht hier nu eens een prettigen tijd te gaan doorbrengen en de Groningsche schoonen het hof wat te maken. Natuurlijk steek jij weer een spaak in het wiel en begint hier het spelletje, waar je in Londen nooit genoeg van hebt gekregen en dat jou en mij nog eens tegen de lamp zal doen loopen.”

Zonder een woord te zeggen, een ironischen glimlach om de lippen, haalde de ander een gouden sigarettenkoker te voorschijn, waarvan het deksel was ingelegd met kostbare robijnen en diamanten.

Nadat hij zelf een sigaret met gouden mondstuk had aangestoken, hield hij ook zijn vriend den koker voor en lachend sprak hij:

„Kom, steek ook eens op, Charly!”

Charly Brand, de secretaris en boezemvriend van den Grooten Onbekenden John C. Raffles, keek met vragenden blik den lord aan.

„Wenschte lord Edward Lister mijn vraag van zooveel niet te beantwoorden?” vroeg hij, terwijl hij een sigaret uit het kostbare étui nam.

„Ik zou toch zoo heel graag willen weten of ik ditmaal voor jonge dame of voor een oude tooverkoff moet fungeren en onder welke vermomming jij zelf van plan bent, hier op te treden.”

Denk er aan, Edward, dat ik dien Gerard Peepstra voor een schranderen, klaren kop beschouw. Ik geloof niet, dat hij gemakkelijk om den tuin zal zijn te leiden.”

Weer lachte de Groote Onbekende.

Maar ditmaal verbrak hij toch het stilzwijgen.

„Jouw hulp, Charly, heb ik dezen keer waarschijnlijk niet nodig, ik zal alleen alle risico op mij nemen. Beschouw jij ons verblijf in Groningen maar als een vacantiereisje, als een ontspanning, die je wel nodig hebt. Ik zal je in het minst niet beletten, de Groningsche schoonen te bewonderen en het hof te maken.

Met je opmerking omtrent de intelligentie van „langen Ger“ ben ik het volkomen eens; ik maak je mijn compliment over je opmerkingsgave, mijn jongen!

Des te grooter zal mijn voldoening zijn, als ik ook hem het bewijs heb geleverd, dat een Engelsche lord nog snuggher kan zijn dan een Groningsche student.

En laat ons nu eens over wat anders praten. We zijn nog te kort in de hoofdstad van deze Noordelijke provincie om reeds een oordeel te kunnen vellen over haar bewoners. Dat komt later.

Lees liever dit bericht eens uit de „Times“. Het zal je zeker goed doen, te vernemen, hoe onze vriend Baxter van mijn afwezigheid gebruik heeft gemaakt om wat op verhaal te komen na de vele teleurstellingen, die ik hem in de laatste jaren heb berokkend.”

Raffles overhandigde zijn vriend de krant, terwijl hij nog opmerkte:

„Het schijnt, dat de zenuwen van onzen politie-inspecteur totaal in de war waren!”

„De armel” riep Charly lachend uit.

De jonge secretaris nam het blad en las het volgende bericht:

„Londen, Scotland Yard.

Hedenmorgen is de inspecteur van politie James Baxter voor den tijd van drie weken naar het eiland Whight vertrokken.

Den inspecteur is dit extra-verlof verleend, omdat hij in den laatsten tijd leed aan zware hoofdpijnen en slapeloosheid, een ander een gevolg van overspanning, veroorzaakt door het vruchteloze opsporen van den gentleman-dief John C. Raffles.

Nu Londen den laatsten tijd bevrijd schijnt te zijn van het telkens onverwacht optreden van lord Edward Lister, heeft de lord mayor gemeend, dat de politie-inspecteur wel voor korten tijd gemist kan worden.

De secretaris van den politie-inspecteur, de heer Marholm, zal zoolang de functies van den heer James Baxter waarnemen.

Men hoopt, dat de afwezigheid van onzen bekwaamen politiechef niet van al te grooten invloed zal zijn op het Londensche boevengilde.”

„Wat zou ik mijn goeden vriend Marholm graag eens willen zien fungeeren in het „heilige der heiligen!” riep Raffles met vroolijken spot uit.

„Ik stel me voor”, vervolgde hij, „hoe hij zijn waarheid weet op te houden, hoe hij ontelbare pijpjes per dag stopt en zich hult in dikke rookwolven. Hoe hij af en toe de kistjes sigaren van zijn afwezigen chef aanspreekt en herhaaldelijk te lampen zal hebben met den onwil der detectives.”

„Ik denk”, beweerde Charly, „dat „de vloo”, zooals wij den kleinen, dikken secretaris immers altijd noemden, de zaak heel kalm zal opvatten. De fluweelen sofa van den politie-inspecteur zal ook op diens plaatsvervanger wel een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefenen.”

„Ik gun Marholm die extra-rust van harte, al was het alleen maar daarom, dan zou ik voorloopig nog een poosje uit Londen wegblijven, want met mijn terugkeer zouden Baxter's uistapje en Marholm's rustuurtjes heel spoedig een eind nemen.”

„Je bent toch een nobele kerel, Edward, dat je zoveel over hebt voor je medemensen.”

Raffles verhiel zich uit zijn gemakkelijken fauteuil, wierp het overblijfsel van zijn sigaret in een aschbakje, stak een nieuwe op en trad naar het venster.

Over het water van de Spilsluizen had hij een ruim uitzicht op het groote plein, dat aan twee kanten is begrensd door deftige heerenhuizen, in wier gevels hier en daar nog kostbare overblijfselen uit vroeger eeuwen zijn te bewonderen.

Tegenover de onbepante Ossenmarkt wuifden de hooge boomen van het Guyotplein en onder het lommer stoeiden en speelden de kleine verpleegden uit het Doofstommen-Instituut, dat zoo rustig in dit gedeelte der oude stad is gelegen.

Uit de Nieuwe Boteringestraat marcheerde een troep soldaten de groote boogbrug over, om zich door de stad naar de Infanteriekazerne aan den Heereweg te begeven.

„Kom, Charly!” sprak Raffles, „kleed je en vergezel mij op een wandeling door de stad. Ik ben zeer benieuwd om deze provinciestad, waarop de bewoners zoo trotsch schijnen te zijn, in bijzonderheden te leeren kennen.

Na zijn kopje thee te hebben geledigd, stond Charly op en verliet het vertrek om zich naar zijn slaapkamer te begeven.

Een kwartiertje later verlieten de beide jonge mannen het huis en begonnen hun eerste wandeling door de academiestad van het Noorden.

Raffles had, zooals hij dat steeds gewend was, zich ook hier onmiddellijk een gids en plattgrond van de stad en omgeving aangeschaft en, nadat hij dien morgen een uurtje hierin ijverig had gestudeerd, voelde hij zich reeds zoo zeker van het terrein en zoo thuis op het vreemde grondgebied, dat hij Charly beloofde, hem tot betrouwbaaren geleider te zullen dienen.

Door de Oude Ebbingesstraat wandelden zij in de richting van de Groote Markt, waar zij den vorigen middag kennis hadden gemaakt met het clubje studenten en waar zij, van achter de ramen van het societitsgebouw, reeds belangstellende blikken hadden geworpen over het ruime plein.

Vóór het breede, massieve gebouw, geheel uit hardsteen opgetrokken en toebehoorende aan een der grootste Nederlandsche industrielen, bleven zij even staan en lord Lister vertelde zijn vriend iets van de levensge-

schiedenis van den schatrijken, alom bekenden fabrikant, die, nu reeds lang gestorven, als doodarme jongen was begonnen en wiens lijfspreuk was geweest: „Help u zelven!”

Toen begaven zij zich naar den Martinitoren dien zij beklommen om, op een hoogte van bijna honderd meter gekomen, te genieten van het mooie ponorama, dat zich aan hun blikken vertoonde.

Het Stadhuis, eenige mooie gevels uit de zeventiende eeuw of van nog ouder datum, trokken hun belangstelling en ook het tweede ruime plein in het midden der stad, de Vischmarkt, met op den achtergrond de Korenbeurs en Akerk, maakten een gunstigen indruk op de beide vreemdelingen.

Toen keerden zij langs de huizenrij aan de Zuidzijde terug en liepen Groningens voornaamste winkelstraat in, de Heerenstraat, en bereikten zoo het kleine plantsoen aan het einde dier straat, dat aan weerszijden is ingesloten door groote, statige gebouwen en vanwaar naar beide zijden de mooie singels en de breede grachten loopen, gedeeltelijk de oude stad insluitende.

Over het viaduct bereikten zij den Heereweg, die Groningen met Drente verbindt. Zij wandelden door tot aan den Watertoren en keerden toen terug om voor een der aardige café's vlak bij het Sterrebosch een oogenblik plaats te nemen.

Het was daar nog rustig in dat vroege uur, maar de spraakzame kellner vertelde hun, dat er op mooie zomermiddagen en vooral des Zondags meestal geen tafeltje onbezet was.

„En we zullen het dit jaar nog veel drukker krijgen dan gewoonlijk!” vervolgde de zwartgerokte bediende, „want, ziet u, heeren, de studentenfeesten trekken altijd een massa vreemdelingen hierheen. Dan komen de rijke boeren, wier zoons hier studeeren, allemaal met hun vrouwen en dochters naar stad en — ik weet niet of de heeren zoolang hier blijven — maar dan moet u zoo in den namiddag hier komen zitten! Knappe meisjes kunt u dan bij massa's zien.....”

Glimlachend beloofde Charly den goeden raad van den kellner te zullen opvolgen.

Door het Sterrebosch wandelden Raffles en zijn vriend naar de stad terug, nu den deftigen Heeresingel volgende.

Zonder veel moeite vond lord Lister den weg naar het plantsoen aan het andere gedeelte der stad, het Noorderplantsoen. Zijn zeer uitgebreide gids, welke hij dien morgen bestudeerd had, vertelde hiervan, dat het een zéér uitgestrekt plantsoen was, dat kon wedijveren met de wandelparken in andere groote hoofdsteden.”

Zij dwaalden een kwartiertje door de aardige lanen van dit wandelplantsoen, dat gedeeltelijk is aangelegd op de oude stadswallen en lachend sprak Charly tot zijn vriend:

„Inderaad, Edward, je zult evenals ik moeten constateren, dat het Bois de Boulogne en Hyde Park hierbij in het niet verzinken.”

„Hou je spot maar gerust voor je”, sprak lord Lister, „mij bevalt het hier bijzonder wel.”

Tegen den middag eindigden de beide vrienden hun wandeling en gingen zij den lunch gebrauken in een der restaurants in het hartje van de stad.

„Ziezoo,” sprak Raffles, toen de kellner, die het bestelde had gebracht, zich weer van hun tafeltje had verwijderd, „ik heb mij nu vrijwel georiënteerd in Groningen en moet eerlijk bekennen, dat de stad een prettigen indruk op mij maakt. Nu stel ik je echter voor om de eerstvolgende dagen wat uitstapjes te gaan maken.”

„Waar wil je het eerst naar toe?” vroeg Charly, die op het oogenblik meer belang stelde in zijn malschen biefstuk met aardappelen dan in Groningens omstreken.

„Eerst de beide lustoorden van de Groningers eens gaan zien,” antwoordde lord Lister, „terwijl hij het wijnglas van Charly nog eens vulde.

„Lustoorden?” vroeg de jonge secretaris, even van zijn bord opkijkende.

„Ja, vanmiddag gaan wij per tram naar Zuidiaren, een dorp dat zeer schilderachtig moet zijn en vanwaar wij heel gemakkelijk een mooie wandeling kunnen maken over de Drentsche heide. Ik wil namelijk eenige van die beroemde hunnebedden gaan bezichtigen en hoop, dat je mijn belangstelling in deze eeuwenoude monumenten deelt.”

„Ja zeker!” riep Charly nu vol vuur uit.

Ook hij had meermalen, eerst in de Engelsche, later ook in de Hollandsche geïllustreerde tijdschriften over deze merkwaardige grafmonumenten gelezen.

„En dat andere lustoord, hoe heet dat?” informeerde Charly verder.

„Daarover hoorde ik gisteren de studenten spreken,” antwoordde lord Lister. „Het is ook een klein dorpje, Paterswolde, waarheen men veel gaat om er op het meer wat te roeien of te zeilen en daar wij deze sport langen tijd hebben moeten ontberen, lijkt mij de gelegenheid zeer gunstig om hier ons hart weer eens op te halen.”

Charly was zeer ingenomen met de plannen van zijn vriend en op schertsenden toon sprak Raffles:

„Het doet me genoegen te zien, dat langzamerhand je goede humeur is teruggekomen, ouwe jongen!”

Onder het genot van een kopje koffie en een geurige sigaar bleven de beide heeren nog wat zitten praten, totdat het tijd werd om de tram te gaan opzoeken, die hen naar Drentschen bodem zou brengen.

De handelaar in blanke slavinnen.

Aan den Radersingel, een der stille buitensingels van Groningen, zaten in een ruime achterkamer twee mannen bij elkaar.

De kamer, waarin het tweetal zich bevond, was slechts voorzien van de hoognoedige meubelen. Een stevige vierkante tafel stond in het midden onder de helder brandende gaslamp, een viertal stoelen met eenvoudige, rieten zittingen, een schrijftafel met bureau-stoel en een breede boekenkast, waarvoor een groen gordijn aan ringetjes was opgehangen, voltooiden het ameublement.

Aan de muren hingen eenige landkaarten. Naast een groote wandkaart van Europa hing een even groote van Amerika en de muur daartegenover werd gedeeltelijk bedekt door een kaart van Nederland.

Op de tafel lagen boeken, reisgidsen en papieren verspreid, schijnbaar zonder eenige orde en regel, terwijl op het geopende schrijfbureau een stapeltje brieven lag, welke blijkbaar pas waren aangekomen, want de couverts waren nog gesloten.

De heer, die aan het schrijfbureau had plaats genomen, had juist de verstelbare gaslamp aan zijn rechterhand aangestoken en haalde nu uit een zwartleeren portefeuille eenige portretten te voorschijn.

Nadat hij op twee ervan een vluchtigen blik had geworpen, legde hij ze met onverschillig gebaar op de schrijftafel neer.

Het derde portret scheen meer zijn belangstelling op te wekken.

Met kennernoog bekeek hij lang het mooie vrouwenkopje, dat erop wan gefotografeerd en een roofoedie-achtige uitdrukking verscheen op zijn gelaat.

Toen stond hij op, begaf zich naar de tafel en legde, zonder een woord te zeggen, het portret vóór den ander neer.

De man, die daar ijverig had zitten bladen in een groote, zeer uitgebreide reisgids in rooden omslag, af en toe aantekeningen makende in bijna onleesbare geheimzinnige teekens, keek zijn vriend aan.

Doch toen deze, nog steeds zwijgend, naar zijn schrijfbureau terugkeerde, wierp ook hij een langzen, onderzoekenden blik op het portret.

Een grijszlach verscheen op zijn lippen.

Hij was een man van een forschebouwde, gezette gestalte, met een vaalbleeken tint.

Zijn dunne, vast opeengesloten lippen en zijn scherpe, grijze oogen gaven zijn gelaat een uitdrukking van sluwheid en wilskracht.

Harry Kleyston was in New-York geboren. Zijn moeder was een Hollandsche geweest, die op zeer jeugdigen leeftijd met haar ouders naar Amerika was getrokken en daar getrouwd was met den schapen-

handelaar James Kleyston.

Haar eenige zoon Harry was reeds als jongen een deugniet.

Hij had een wreed karakter en, niet tevreden met het eenvoudige kalme leven zijner ouders, had hij hun woning verlaten en was op achttienjarigen leeftijd met een paar kameraden naar Argentinië getrokken.

Daar begon hij zeer bescheiden als kellner in een groot koffiehuis, waar in een achterkamer veel werd gespeeld.

Nadat hij daar vijf jaar als ondergeschikte had gewerkt, en zoo zuinig mogelijk had geleefd, had hij zooveel oververdiend, dat hij van zijn bespaarde duiten zelf een volkskoffiehuis had geopend in een der buitenwijken van Buenos Ayres.

Ook hij had in een sombere binnenkamer van zijn woning den bezoekers gelegenheid gegeven om er sterken drank te gebruiken en te spelen.

Harry Kleyston zelf speelde nooit.

Hij keek alleen maar naar de spelers en als ze geld noodig hadden leende hij het hun tegen woekerwinst.

Het was hem goed gegaan.

'Alles veranderde onder zijn handen in goud.

Waar hij zijn voordeel zag, stonden gemoedsbezwaren hem nooit in den weg.

Reeds op jeugdigen leeftijd was hij getrouwd met Mina Willers, een sterke, forsche boerenmeid, die flink de handen uit den mouw kon steken.

Zijn vrouw maakte en braadde uitstekend worsten, kookte de eenvoudige pot, die de bezoekers van zijn „volkslogement" verlangden, smakelijk en had voor iedereen altijd een vriendelijk woord over.

In de achterkamer van het huis kwamen mijngravers, vechouders en allerlei ruw volk mijnen ver uit den omtrek bijeen om worst te eten... maar vooral om te spelen.

Soms speelden zij om klompen goud.

Het was een woeste bende, die om mensch noch duiwel iets gaf, maar Kleyston wist ze met zijn stekende grijze oogen en zijn steeds geladen revolver wel in bedwang te houden.

Dikwijls reeds hadden sommige der vaste bezoekers samen besloten hem te berooven of hem onverhoeds te vermoorden, maar als het er op aankwam om te handelen, had geen enkele hunner nog ooit gedurfd.

Maar meer gehaat dan Harry Kleyston was waarschijnlijk niemand in geheel Amerika.

Zijn vrouw daarentegen was bemind.

Bij al haar werk wist zij altijd nog tijd te vinden om zieke bureu, die zij niet eens kende, op te zoeken en moed in te spreken, terwijl zij hun zooveel mogelijk van dienst trachtte te zijn.

Hoe menige arme kraamvrouw in de volkswijk, waar het logement van Kleyston was, dacht met een gevoel van innige dankbaarheid aan de stille weldaden, die zij genoot van de vrouw van den alom gehaten herbergier.

Veel ruwe kerels spaarden Harry Kleyston alleen, omdat diens groote, forsche vrouw goed was geweest voor hun echtgenooten en kinderen.

Kleyston had wel eens gelezen of hooren beweren, dat vriendelijkheid jegens zijn medemenschen en edelmoedige zelfverloochening noodzakelijk zijn voor een gelukkig leven, doch hij was het met deze opvatting totaal niet eens.

Hij wist beter, want hij had onder menschen geleefd en niet onder boeken, beweerde hij met een honend lachen.

Hij was gevreesd en gehaat, maar hij verdiende veel geld en dat was het eenige, wat hij van de maatschappij verlangde.

Jaar in, jaar uit vermeerderde hij zijn kapitaal, doch hij bleef altijd even zuinig leven, zich alle persoonlijke genot, ieder gemak ontzeggende. Heinde en ver was het bekend, dat de „kroegbaas“, zooals zelfs de trouwste van zijn bezoekers hem noemden, schatrijk werd te hunnen koste — alleen zijn vrouw wist dat niet. —

Mina Willers was in haar hart nog altijd met haar gedachten op de kleine boerderij, waar zij was geboren en grootgebracht.

Nog steeds zag zij zichzelf als jonge boerenmeid met blozende wangen in een katoenen jak met haar juk en emmers door het natte gras loopen om de koeien te gaan melken en soms draaide zij den zwaren tro-wring aan haar dikken vinger om en om, ten einde zich ervan te overtuigen, dat niet straks het werk in de melkerij of in den stal haar wachtte, dat werk, dat zij tot haar achttiende jaar met zooveel lust en ijver had gedaan.

Doch een ruwe uitdrukking van haar man, een kort bevel brachten haar plotseling tot de werkelijkheid terug en zij voelde soms een stekende pijn in het hart als zij zwijgend getuige was van de onmenselijke handelwijzen van haar man, dien ook zij vreesde.

Onverwacht echter was een dreigende wolk de gelukshemel van den fortuinzoeker komen verduisteren.

Een van zijn slachtoffers, tot het uiterste gedreven door den gewetenlozen bloedzuiger, was niet meer van plan, de onmenschelijk hooge woekerrente te betalen, die Kleyston meedoogenloos van hem vorderde.

In zijn woede en wanhoop had hij de politie op de hoogte gebracht van het schandelijke bedrijf, dat daar in de geheimzinnige achterkamer van het zoogenaamde volsgement werd uitgeoefend.

Kleyston met zijn speurhondenneus rook nog juist bijtijds lont en vond op het uiterste oogenblik nog de gelegenheid om, voordat de justitie een inval deed in zijn speelhol, te verdwijnen.

Onder medeneming van al zijn geld en geldswaardige papieren was hij gevlucht, zijn arme, bedrogen vrouw zonder eenig bericht achterlatende.

Nimmer was het de politie gelukt, eenig spoor van

hem te ontdekken.

Op de vrouw van den voortvluchtige viel niet de minste verdenking van eenige strafbare handeling en toen zij na het huis en den inboedel te gelde te hebben gemaakt, alles wat zij bezat onder de ongelukkige slachtoffers van haar man verdeelde, zegende menig-een haar naam op hetzelfde oogenblik, dat hij dien van haar echtgenot vervloekte.

Armer dan zij er was gekomen, verliet de brave vrouw Buenos-Ayres, om de pachthoeve van haar ouders weer op te zoeken, waar zij zo'n gelukkige jeugd had doorleefd.

Een half jaar nadat dit was voorgevallen, was Harry Kleyston, die zich toen in Zuid-Afrika bevond, onder een valschen naam in onderhandeling getreden met een der grootste inrichtingen van Argentinië, een inrichting, die handel dreef in blanke slavinnen.

In overleg met den chef der firma was hij naar Europa gereisd om te trachten, zooveel mogelijk „zaken te doen“ in de verschillende Europeesche landen.

Frankrijk, Spanje, Italië en Oostenrijk had hij reeds bezocht en in elk dier landen ettelijke goede zaakjes gedaan; nergens echter vertoefde hij langer dan hoog noodig was, steeds weer verder trekkende, zooveel mogelijk slachtoffers makende en zich telkens vertoonende onder een anderen naam.

In Weenen had hij zich aangesloten bij een anderen vertegenwoordiger van zijn firma en te zamen waren de beide kerels naar Nederland gereisd, hopende, ook hier hun slag te kunnen slaan.

Eenige maanden hadden zij in Amsterdam vertoefd, maar het geluk had hun niet gediend in de Amstelstad.

Toen vernamen zij van de op handen zijnde lustrumfeesten in Groningen en onmiddellijk waren zij besloten, zich daarheen te begeven, want daar, te midden van feestgewoel en menschenvolte zou het hun misschien gelukken, hun menschontearend bedrijf uit te oefenen.

Harry Kleyston hield nog steeds het portret in de hand en liet het volle licht van de gaslamp erop schijnen.

Het mooie meisjesgezichtje, waaruit een paar groote onschuldige oogen hem aankeken, scheen geen enkele betere gedachte in hem op te wekken.

Met een wreede uitdrukking op het gelaat stond hij op, naderde zijn kameraad, die met den rug naar hem toegewend, de aangekomen brieven opende en doorlas, en legde hem de hand op den schouder.

De man aan de schrijftafel keek niet op.

Hij bromde iets onverstaanbaars tusschen de tanden en ging door met lezen.

Hij was een man in de kracht van zijn leven.

Het kortgeknipte haar en de kleine donkerbruine knevel pasten volkomen bij het riekante gelaat met de loerende bruine oogjes en den korten, stompen neus. De dikke lippen volmaakten het ruw-brutale uiterlijk, terwijl de beenige handen, die aan gesperde polsen zaten, greed schenen te zijn om een prooi vast te grijpen.

Zware wenkbrauwen waren boven den neus als 't ware saamgegroeid — het lage voorhoofd en de uitstekende jukbeenderen maakten het uiterlijk van den man nog ongunstiger.

Martin Norwald legde den brief, dien hij juist tot het eind toe had gelezen, voor zich neer en draaide zich half in zijn stoel om.

„Een geschikt exemplaar, duivelsch knappe meid!” sprak hij, nu eindelijk zijn vriend aankijkend.

„Dat kan een voordeelig zaakje worden, als het lukt,” antwoordde de ander, met een harden ruk een stoel naar zich toe trekkend en naast het schrijfbureau plaats nemend.

„Hoe oud is ze en uit welken stand?”

„Twintig, een brunette, sierlijke gestalte, dochter van een rijken industrieel.”

„Hm!” bromde Kleyston, „wordt het niet te gevaarlijk?”

„Durf je niet? Lafaard!” klonk het smalend uit den mond van den ander. „Zijn tot nu toe niet al onze werkjes gelukt?”

„Duyven doe ik alles!” riep de Amerikaan uit, „maar de zuster van een rijken student, kerel, het lijkt me een verduiveld, waagstuk vooral in zoo'n betrekkelijk kleine stad.....

„Volstrekt geen waagstuk! Luister — ik zal je alles vertellen, wat ik heb uitgevorscht en welke maatregelen ik reeds heb genomen. Tijdens jouw uitstapje naar Berlijn, waar je dat laatste zaakje handig hebt opgeknaapt, heb ik hier ook niet stilgezeten.”

„Vertel maar, ik luister!”

De twee schurken staken ieder een verschen sigaar op en toen begon Norwald zijn verhaal.

„Het toeval was me gunstig. In de groote biljartzaal van „Harmonie” maakte ik kennis met twee studenten. Ik speelde eenige partijen met hen en natuurlijk kwam al spoedig, toen wij daarna samen zaten te bitteren, het gesprek op de lustrumfeesten van de volgende week. Die kwajongens zijn daar zoo vol van, dat ze aan niets anders denken.

Ik wist heel handig het gesprek op de jonge meisjes en vrouwen te brengen, die op het gemaskerde bal zouden verschijnen en liet hen er zooveel van vertellen als ze maar wilden.”

„En dat was zeker niet weinig?” viel de andere hem in de rede.

„Nee, dat ging als van een leien dakje. Ze konden mij, als vreemdeling, niet genoeg vertellen van de knappe gezichtjes van hun zusters en de vriendinnen daarvan.

Ik trok een ongeloovig gezicht, veronderstelde, dat hun geestdrift en bewondering wel een beetje overdreven zouden zijn en bereikte mijn doel, want de jongste van het tweetal, een lange, breedgeschouderde jonge kerel, die zich aan mij had voorgesteld als de student Peepstra, haalde uit zijn portefeuille deze drie portretten te voorschijn, mij vol trots vertellende, dat het zijn zuster en twee van haar vriendinnen waren.

„Dat zijn de beide vriendinnen,” vervolgde hij, met

een handgebaar naar de als onbelangrijk terzijde gelegde portretten wijzende.

„Dus is dit de zuster van den student?” sprak Kleyston nogmaals, het portret van het bijzonder mooie meisje opnemende en het met een kennersblik lang bekijkende.

„Ja, dat is Suze Peepstra, die op den avond van het gemaskerde bal in onze handen moet vallen.”

„Maar hoe ben je in het bezit gekomen van deze portretten? Die gaf de student toch niet aan den eersten den besten vreemdeling!”

„Het toeval was mij ook in dezen gunstig. Ik zat juist alleen met Peepstra aan het tafeltje, de ander was naar aan der aangrenzende zalen gegaan om een ouden vriend te begroeten, toen een paar heeren binnenkwamen, die mijn nieuwen kennis schenen te zoeken. Waarschijnlijk hadden zij weer gewichtige besprekingen te houden over de groote feesten, want de heeren schijnen voornamelijk te spelen in den historischen optocht. „Ger!” riepen ze hem al van verre toe, „een oogenblikje asjbeeltje, dringende aangelegenheid! Zullen je echter niet lang storen!”

De student verontschuldigde zich en liet mij alleen, in zijn haast en opgewondenheid de drie portretten vergetende.

Voordat de beide heeren terugkwamen, had ik die natuurlijk allang veilig opgeborgen en vijf minuten later heb ik met hem het Harmoniegebouw verlaten.”

Een ruwe lach klonk door het vertrek.

Toen vervolgde Norwald zijn verhaal, dat door Harry Kleyston vol aandacht werd aangehoord.

„Ik heb onmiddellijk verdere maatregelen getroffen. Schipper Harmsen is gewaarschuwd. Hij komt straks hier om onze verdere bevelen in ontvangst te nemen.”

Met een goedkeurend hoofdknikje legde de Amerikaan zijn sigaar op den rand van een glazen aschbakje en sprak:

„Dus over vijf dagen! Ja, dan hebben we nog ruim den tijd om Rooden Jim in Hamburg en moeder Bessie in New-York voor te bereiden.”

Het gesprek werd nog eenige minuten fluisterend voortgezet, toen een driemaal herhaald bellen weerklonk.

„Daar heb je Harmsen,” sprak Martin Norwald, „regel jij alles maar met hem. Wees vooral voorzichtig, de kerel is bijna zoo geslepen als jij-zelf!”

Op dit oogenblik werd er aan de deur van de kamer getikt en op het „binnen” van Kleyston, die inmiddels weer aan de vierkante tafel had plaats genomen, werd de deur geopend.

Binnen trad een man van een eigenaardig uiterlijk. Het was een persoon van misschien veertig jarigen leeftijd, van middelmatige lengte.

Hij had het voorkomen van de meeste Groningsche turfschippers, maar het vuurroode ringbaardje en het kroeze roode haar, de gluiperige, onrustig rondloerende oogen, die eenigszins scheef in het gelaat stonden en de kromme, spitse neus, gaven zulk een demonische uitdrukking aan het gelaat, dat het onwillekeurig aan dat van een duivel deed denken.

In de groote, wijd uitstaande ooren droeg hij zilveren ringen, ondanks het zoete zomerweer had hij een wollen bouffante om den hals geknoopt en een donker-blauwe wollen trui bedekte zijn bovenlijf.

Op zijn linkerhand was in blauwe inkt een anker getatoueerd en door de aanwezigheid van een tabakspruim achter den linkerwang, was het gezicht als scheefgetrokken, terwijl een bruinachtig sap de onderlip bedekte. Hij was in Scheemda ge' -ren.

Met de pet in de handen bleef hij bij de deur staan, een scherp blik door het vertrek werpend.

„Kom nader, vriend,” sprak Kleyston, „je bent schipper Harmsen, nietwaar?”

„Joewel, meneer,” klonk het in Groningsch dialect uit den mond van den schipper, „dat bin ik zulf.”

„Die heer daar,” Kleyston wees naar Norwald, die weer ijverig bezig was, de aangekomen brieven te openen en in te zien, „heeft reeds kennis met je gemaakt. Maar ga even zitten,” vervolgde hij, den schipper een stoel tegenover hem aanwijzende.

Hij vestigde een doordringenden blik op het gelaat van den man met het roode haar en sprak toen verder:

„Kun je aanstaanden Zaterdag, in den loop van den avond, met je schip van hier vertrekken naar Delfzijl?”

„Mit mien tórfschip, meneer?”

„Ja, met je turfship en dat moet volgeladen zijn met turf!”

„Joa, dat ken wel, maar wat mot ik mit mien schip in Delfzijl? Ik voar op Hoogeveen, da's een andere kante uut!” antwoordde de man, zijn sluwe oogjes onafgewend gericht houdende op het gelaat van den heer aan de andere zijde van de tafel.

„Luister eens, vriend,” sprak Kleyston nu en hij boog zich eenigszins voorover, „er is een flinke som geld voor jou te verdienen, maar wij moeten op je kunnen rekenen. Antwoord mij dus kort en bondig: ben je bereid om Zaterdagavond of -nacht met je turf-schuit de stad te verlaten en ons beiden als passagiers mee te nemen? Je moet ons, zonder dat iemand vermoedt, dat wij aan boord zijn, naar Delfzijl brengen, waar wij je schip weer zullen verlaten. Je kunt dan weer gaan, waarheen je wilt en, zooals ik je reeds zeide, dat reisje zal je geen windeieren leggen.”

„Mot er gain andere bagonzie of passagiers mit als de baide heeren?” informeerde Harmsen voorzichtig.

Norwald, die achter den rug van den schipper zat, wendde snel het hoofd om en wisselde een blik van verstandhouding met zijn kameraad.

Deze had dien blik dadelijk begrepen en hij antwoordde:

„Ja, waarschijnlijk zal een zuster van mij, die zwaar ziek is geweest, met ons meereizen. Doch dat is bijzaak. Vertel ons, wat je voorwaarden zijn en waar je schip ligt.”

„'t Schip ligt nou buuten 't klaine Poortje, moar ik kan, as de heeren d'r veur willen betoalen, natuurlijk wel argens anders goan liggen. Bievuebeeld in 't

Eemskanoal, dat is veur de heeren en de zaike juffer ook makkelijker te bereiken!”

Weer trof een loerende blik de grijze oogen van Kleyston, die echter, zonder zijn blik neer te slaan, vervolgde:

„E: je condities?”

„Driehonderd gulden veur de ovatocht en de helfte veuroet betaald! Mochten d'r onoangenaamheden van komen — want je ken nooit waijen, is 't niet woag meneer? — den stoa ik overal buten, ik waij nargens van, want ik leuf nooit dat 't een fien zoakje is.”

Kleyston stond op.

Even trommelde hij met de vingers van zijn rechterhand op de tafel, toen sprak hij:

„Driehonderd gulden, dat is te veel, vriend, je kunt honderd gulden vooruit krijgen. Bij aankomst in Delfzijl, of liever als wij je schip verlaten — en dat is in de haven van Delfzijl, kun je nog eens honderd gulden krijgen. Geen cent meer! Ben je daarmee tevreden?”

„Tweihonderd gulden, dat is zunig betaald. Moar ik zel 't moar annemen, want 't binnen slechte tieden tegenwoordig. Om hou loat willen de heeren vertrekken?”

„Dat kunnen wij je nog niet met zekerheid zeggen. Zorg in elk geval, dat je tegen acht uur Zaterdagavond kant en klaar bent en dat er niemand aan boord is dan jij. Later in den avond, misschien wordt het zelfs héél laat, komen wij dan met mijn zuster aan boord.”

„Begrepen, meneer!” klonk het van de bruine lippen van den schipper. „Dus ik ontvang nou honderd gulden?”

„Ja, maar je spreekt met niemand hierover, nietwaar?”

„Dat sprekt vanzulf, meneer.”

Kleyston haalde een bankbiljet van honderd gulden uit zijn portefeuille te voorschijn en overhandigde dit den schipper, nadat hij tezen een kwitantie had laten teekenen.

Met glinsterende oogen nam Harmsen het waardevolle stukje papier uit de hand van den Amerikaan. Toen nam hij uit een der zakken van zijn pilowbroek een platte, koperen tabaksdoos en borg het geld daarin weg.

Nadat hij de doos zorgvuldig weer gesloten had, begroef hij haar in een van zijn diepe broekzakken, stopte er zijn grooten rood en witten zakdoek bovenop, en sprak:

„De heeren zellen tevreden over mie wezen.”

„Een van ons komt nog wel bij je om een paar kleinnigheden te bespreken,” sprak Kleyston.

„Bestig meneer. Dan ken meneer metain zain, woar ik met de schuit bin goan liggen. Dat is makkelijker veur de heeren.”

Toen zette de schipper zijn glimmende zwarte pet op het kroeze, roode haar en verliet het vertrek.

De lustrumfeesten.

Eindelijk dan was de feestweek aangebroken; de week, waarnaar de gansche Provincie al maanden en maanden reikhalzend had uitgezien.

Met boerenhuifkarren en op sjeezen, in sport- en dog-carretjes, per stoomtram en per paardentram, met de trekschuit en den trein, per stoomboot, fiets en automobielen waren ze gekomen, de bewoners van de Ommelanden, uit Drente en Friesland.

Want als Groningen feest viert — als de studenten uit Gruno's veste een groot gebeurtenis gaan herdenken, dan weet men wel, dat een bezoek aan „de stad” der moeite waard is.

De hotels, de logementen, kroegen en pensions waren niet toereikend om de gasen te herbergen.

Zoodat velen, die zich niet waken van te voren tegen grof geld, hadden voorzien van logies, noodzaak waren, elken avond naar de plaats hunner inwoning terug te keeren, als ze al niet den ganschen nacht bleven doorjoelen en pretmaken. Want van zulk slag werd een groot aantal aangetroffen onder de boerenjongens en -meiden.

Het Groningsche volk is een stevig ras en aan zoo'n paar uurtjes slaap zouden ze zich niet laten kennen — waarempel niet!

Geen student, die op kamers woonde, of hij had minstens vijf logeergasten te herbergen.

Veldbedden werden opgeslagen op zolders en in de gangen der huizen — tot zelfs op de veranda's toe, waar de kans niet was buitengesloten, dat een verdwaaalde vleermuis de zoete droomen van een Minervakoon zou komen storen.

Door de straten der stad bewoog zich reeds vroeg in den morgen een dichte, bonte menigte en vroolijk speelden de warme zonnestralen op 'e lichte japonnetjes der dames.

Datzelfde Juni-zonnetje verhoogde de warme tinten der versierde gevels en balkons en blikkerde op het schelle wit der vlaggen, die in lange banen neerhingen uit bijna alle huizen.

De grootste drukte heerschte op de Vischmarkt, vóór de Korenbeurs.

Want vandaag, de eerste dag der feesten, zou de historische optocht worden gehouden; de opstellig geschiedde in de Beurs en verder op het plein voor de kerk, die grenst aan de Korenbeurs.

Korven vol bloemen werden aangebragen en met vaardige hand aangebracht tusschen bloemslingers en andere versiering. Spanjolen, Geuzen, schout en schepenen, Rembrandtieke verschijningen, Vlaamsche edelvrouwen en zedige boerinetjes liepen dooreen om nog te zorgen voor een laatste toiletbenooidigheid.

Om tien uur zou de opstelling beginnen; om twaalf uur zou de stoet vertrekken.

In een vergulde statiekaros kwam een wondcrschoone

landsvrouw aanrijden.

De karos hield stil voor de hooge stoep der Korenbeurs.

Een edelman van prinselijken bloede, prins Maurits, trad de stoep af en opende het portier der statiekoets.

De edelvrouw lachte en stak den ridder haar kleingeganteerd handje toe.

„Dag Gerard! Ben je al klaar?”

„Maar Suze — wat een vraag! Ik was hier om vijf uur!”

„De eerste dus?”

„O, neen! De eerste lang niet. Willem de Zwijger was nog vlugger!”

„Och, natuurlijk! Van Lissen van Duinen is *altijd* de eerste. Dà's nog eens een vluggerd, Ger!”

Suze Peepstra, de oudste en tevens de lievelingszuster van „lange Ger” zag er bekoorlijk uit.

Zij was een lang, slank meisje van even twintig jaren.

Haar statiekleed van het zwaarste goudbrokaat en glanzend bruin fluweel vervaardigd, was nog afkomstig uit de zestiende eeuw.

Suze Peepstra had enkele weken geleden kennis gemaakt met de beide nieuwe vrienden van „lange Ger.”

Sindsdien had ze, met een paar vriendinnen, al menig roei- en fietstochtje gemaakt in gezelschap van haar broer, een paar Groningsche studenten en de beide adellijke heeren, die zoo'n opgang maakten in Groningen.

„Stel je voor,” bespraken de jonge dames, „nu heeft Van Lissen een auto laten komen, een pracht-auto ge woonweg. Blauw gelakt!”

„En van binnen heelemaal gecapitonneerd!”

„Een wapen is er erop geschilderd!”

„Natuurlijk! Hij is toch een lord!”

„Ben je al meegeweest, Suus, in de auto?”

„Ja, zalig, zeg. We hebben gisteren een tocht naar Zuidlaren gemaakt en zijn over Paterswolde terug getuft!”

„Heeft de lord een chauffeur?”

„Welneen — hij stuurt zelf!”

„Gunst, wat knap!”

„Knap,” zei Suus, „alles wat Van Lissen doet, is knap!”

„Hoor Suus eens!”

„Suus is verliefd!”

„Verliefd op den knappen lord!”

Suze bloosde en lachte, maar ze ontkende niet!

Willem de Zwijger trad op de schoone landsvrouw toe.

„Heeft juffrouw Suze wel gerust?”

„O, ja, graaf! En u waart hier: ! weer zoo vroeg?”

„Zóó vroeg! Ik was hier om vier uur vanmorgen!”

„Lieve hemel!”

„Vindt u dat zóó vroeg? Hebt u dan in den zomer nooit de zon zien opgaan? Zoo over de bergen — of uit gee?“

„Ja — eens! Op den Rigi! En u?“

„Ik? In Nice en op Shetlandsche eilanden — en aan Kaap de Goede Hoop en in Astrakan en ja, waar niet al!“

„Hebt u zóóveel gereisd?“

„Nog veel meer! Maar 't is nu niet de tijd, juffrouw Suze, om daar over te praten. Late vertel ik u eens een heeleboel van mijn zwerwen over de aarde!“

Mag ik u nu vast naar binnen geleiden en u een verfrischenden drank aanbieden?“

„Kerel“, viel nu „lange Ger“ in, „ik vind het toch zoo verdraaid gezellig van je, dat je je hebt laten overhalen om mee te doen aan den optocht. En je zult furore maken, Van Lissen, je zult bepaald de aandacht trekken tusschen ons, boerenkinkels! 't Is voor den eersten keer, dat we hier ook anderen dan studenten en reunisten laten meedoen aan den optocht. In dat opzicht heb je dus alweer geboft!“

Er moest nog heel wat worden afgewerkt, vóórdat de optocht gereed was, maar dank zij het flinke optreden van Peepstra en zijn helpers vlotte alles uitnemend en om twaalf uur vertrok de stoet van de Korenbeurs om allereerst over de Vischmarkt en Grootte Markt door de oude Ebbingestraat en vandaar langs de Singels te trekken.

Het was een fraaie stoet.

Aller oogen werden geboeid door de mooie kleurschaakering, door de schoone groepering der wagens en door de bekoorlijke gezichtjes der jonge vrouwen, die haar medewerking verleenden.

De slanke, elegante figuur van den persoon, die Willem de Zwijger voorstelde, trok de aandacht der Groningers in sterke mate.

Wie was hij?

Men kende dezen jonge prins niet als een figuur uit de Groningsche studentenwereld.

Men herinnerde zich niet, hem bij vroegere studentenfeesten te hebben gezien.

En de enkelen, die in het fijne aristocratische gelaat boven de breede plooiakraag de trekken herkend van graaf Van Lissen van Duinen maakten vergelijkingen tusschen hem en de studenten uit de hoofdstad.

En dat vergelijk viel dan niet altijd in het voordeel der Groningers uit, hoewel hun stoere figuren zich weer uitstekend leenden voor het uitbeelden van de robuuste geuzen.

Maar de allermeeeste aandacht trok een wagen met een reusachtig groot groen varken, de handervoudige vergrooing van een steenen kinderspaarpot.

Dat groote, groene varken was gemaakt van bordpapier.

Naast dezen spaarpotwagen liepen twaalf Groningsche studenten en ieder van hen droeg een langen stok, aan het einde waarvan een fluweelen zak was bevestigd.

De jongelui hielden die zakjes voor aan de duizenden toeschouwers en ze staken ze eveneens toe aan de kijkers, die op balkons en achter de hoog opgeschoven vensters van eerste en tweede verdiepingen hadden postgevat.

Telkens leegden ze dan hun zakjes, als deze te zwaar werden boven de wijde opening, die het spaarvarken in zijn rug droeg.

Wat op deze manier vloeide uit de beurzen der duizenden en tienduizenden kijkers in den grooten, hollen buik van het groene dier, was bestemd voor de Groningsche armen.

Het idee om aldus een mooie som gelds bijeen te brengen voor de minder met geld en goed bedeelden uit de feestvierende Academiestad, was uitgegaan van Gerard Peepstra. Suze had toen den wagen ontworpen; ze had een teekening gemaakt van het groote spaarvarken, dat zou staan voor een trog en op een vloer, die geheel was bedekt met zachtgroen mos.

Het geheel was uitstekend geslaagd en het was zoo oorspronkelijk van opzet en zoo hartelijk bedoeld, dat het aller sympathie droeg.

De geldstukken rinkelden voortdurend neer in de fluweelen zakken der onvermoeide studenten, die maar steeds vroegen — altijd meer, altijd meer.

Geen oogenblik rustten ze uit van hun vermoeide faak en toen omstreeks vijf uur in den namiddag de optocht was geëindigd en de laatste deelnemers weer in de Korenbeurs verdwenen om zich daar te ontdoen van het allereerste stof en de eerste en hevige dorst te lesschen, toen waren er vele duizenden guldens neergevallen in de grage ingewanden van het groene varken.

Dien avond werd een groot bal gegeven door den Senaat van het Groningsche Studentenkorp en den hoofdpersonen uit den optocht werden gouden herinneringsmedailles geboden.

De burgemeester der stad hield een aardige toespraak, toen hij den dames en heeren de medailles op hun schitterende kleedij spelde, want velen droeger — een tikje menschelijke ijdelheid was hieraan niet vreemd — hun kleeren uit den optocht.

Niet alzoo graaf Van Lissen van Duinen.

Uiterst correct in zijn smoking, met flonkerende juweelen knoopjes in zijn overhemd en een enkelen kostbaren diamant aan den pink van zijn linkerhand, droeg de graaf een orchidee in het knoopsgat.

Toen de burgervader hem de gouden medaille wilde opspelden, nam hij de zeldzame bloem van zijn jas weg, bracht ze even aan de lippen en bood ze toen met een hoffelijk gebaar en een innemenden glimlach aan de echtgenoot van den burgemeester.

De schoone, aristocratische dame aanvaardde zee gaarne deze kleine, maar toch zoo uiterst fijne attentie van den knappen gast van het korp.

En alle in de zaal aanwezige vrouwen benijdden haar dit voorrecht.

Het bal was zeer geanimeerd en de mooie Suze Peepstra was de koningin ervan.

Het was zes uur in den morgen toen het laatste

groepje studenten de feestzaal verliet en zij stoorden de nog slapende stadgenooten, toen hun jonge stemmeq, frisch nog, ondanks de genoten feestvreugde, het lied van het Groninger Studentenkorps aanhieven.

Fier en krachtig klonken de woorden:

Dat zwaard moet tijden tarten,
Die vijl zal tijden staan,
Die band om onze harten,

Nog lang zijn kronkels slaan.

Hoe ver uiteen gedreven,

Hoe wijd van deze stad,

Vereend zijn wij, voor 't leven

Door 't wachtwoord Vindicat. *)

*) Het devies van het Groningsche Studentenkorps luidt: Vindicat atque polit: Deze wreekt, gene beschaaft. (Het zwaard en de viil.)

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het gemaskerde bal.

Voor het gebouw van de Harmonie, in de Oude Kijk in 't Jatstraat, stond een lange file van rijtuigen.

Slechts langzaam schoven de voertuigen, bij korte tusschenpoozen, voorwaarts en nog steeds kwamen uit alle gedeelten der academiestad andere aan, die bezoekers brachten voor het groote, gemaskerde bal, dat op dien avond de rij der feestelijkheden zou besluiten.

Telkens als het portier van een rijtuig werd geopend, zag men dames en heeren in allerlei fantatstische costuums uitstappen, het kleine tuintje vóór den ingang van het gebouw met haastige schreden doorloopen en verdwijnen door de glazen deuren, welke naar de groote concertzaal leidden.

In deze zaal, die prachtig was versierd en die geheel was herschapen in een lustoord, zou het gemaskerde bal worden gegeven.

Achter groen en bloemen verscholen had een gedeelte van het Harmonie-orkest plaatsgenomen.

In de hoeken der zaal waren buffetten en champagnententjes aangebracht. De glazen deuren naar den tuin stonden alle wijd open.

De veranda's waren met kleurige lampions verlicht en het geheel vormde, op dezen prachtigen zomeravond een bijzonder feestelijk terrein.

Steeds voller werd het in de groote zaal en aangrenzende ruimten, nog steeds stroomden de bezoekers binnen, vroolijk klonken de stemmen, helder lachen werd onophoudelijk vernomen.

Men nam elkaar met nieuwsgierige blikken op, trachtend te raden, welk bekend gelaat achter de zijden maskers verborgen kon zijn.

Men begroette elkaar, deed elkaar vragen, soms met veranderde stem, meende soms een goeden vriend of lief vriendinnetje te herkennen, om een oogenblik later tot de ontdekking te komen, dat men zich toch had vergist.

Er was een keur van de mooiste, smaakvolste toiletten, naast verscheidene, die allergeestigst waren bedacht, andere, die minder geslaagd waren.

Het binnenkomen van een troepje Zigeuners, op een afstand gezien in havelooze plunje gestoken, die echter

in werkelijkheid van de fijnste stoffen was vervaardigd, trok aller aandacht.

Keizer Wilhelm bewoog zich doór de zaal, aan zijn arm de kleine Mignon in haar korte rokje rondleidende, koningin Anna van Engeland stond druk te redeneeren met Carmen en een schalksche Pierette bood een rozeknop uit haar bouquet aan een langen, mageren schaapherder.

Ook vele heeren, eenvoudig in domino gehuld, bevonden zich tusschen de feestvierenden.

In een der kleinere zijvertrekken werd men in de gelegenheid gesteld om zich van een masker en een domino te voorzien en hiervan had menigeen, die ongestoort meerd was gekomen, gebruik gemaakt.

In deze kamer, waarin groote spiegels waren opgehangen en eenige kamerschermen neergezet, opdat de bezoekers er zich ongestoord in hun masker en domino konden steken, was juist een lange, slanke heer binnengekomen, die zich van een zwartzijden domino en dito masker had voorzien en zich hiermede achter een breed Japansch scherm, met gouden vogels geborduurd, had begeben.

Voor den spiegel, die achter het scherm aan den muur hing, schuierde hij den kortgeknipten donkeren knevel op en juist had hij zich het halve masker voor het gelaat gebonden, zoodat alleen de schitterende zwarte oogen er doorheen zichtbaar waren, toen de deur van het vertrek opnieuw werd geopend en twee heeren binnenkwamen.

Ook zij hadden zich van eenvoudige zijden domino's voorzien en toen zij, op eenigen afstand van het Japansche scherm gekomen, daar fluisterend bleven staan praten, gluurde de eenzame heer met het zwarte masker even door een reet, tusschen twee gedeelten van het goudbestikte schuif.

Het vertrek was overigens geheel leeg.

Aan den tegenoverliggenden muur, achter een soort toonbank, zat de juffrouw, die het beheer had over de te verhuren domino's. Zij verslond met gretige blikken een feuilleton in het „Nieuwsblad van het Noorden" en lette er nauwelijks op of de heeren zich in een rooden.

zwarten of violetten mantel huldten.

„Dus je weet zeker, dat zij als Margaretha gekleed is?" fluisterde een der heeren den ander in.

De onbekende achter het scherm talmde wonderlijk lang met het omslaan van zijn wijden, zwarten mantel.

Zijn scherp, geoeffend oor verloor geen enkelen klank, geen enkel woord van hetgeen daar gefluisterd werd en steeds meer rekte de lenige gestalte zich uit, toen de ander, een man met kortgeknipt, donkerbruin haar en loerende oogen antwoordde:

„Ja, Peepstra kon het niet langer voor zich houden, 'dat zei ik je immers. Hij als Faust, zijn zuster als Margaretha."

„Dus jij vraagt haar te dansen, wandelt met haar in den tuin en dan achter de muzikent..."

Terwijl hij zich den donkerbruinen mantel om de schouders sloeg, wierp de ander een korten, scherp onderzoekenden blik door het leege vertrek en fluisterde terug:

„Je volgt ons ongemerkt, het andere zal wel in orde komen."

Een honend lachen was het antwoord.

De beide donkerbruine domino's verlieten het kleine zaaltje.

De juffrouw achter de toonbank was juist aan een bijzonder boeiend gedeelte van den roman gekomen en merkte niet eens op, dat van achter het scherm met de gouden vogels en bloemen een lange gestalte in wijden zwartzijden mantel te voorschijn kwam, die nu als een snelle schaduw door de deur verdween.

De zwarte gedaante gleed de balzaal binnen en was weldra in het gewoel der wandelende en dansende paren verdwenen.

Zijn donkere oogen zochten van achter het zijden masker tusschen de zich om hem heen bewegende menigte en weldra scheen hij gevonden te hebben wat hij zocht.

Hij had op een stoel bij een klein marmeren tafeltje plaats genomen en keek vol belangstelling naar een aardig groepje dat wandelend naderde.

De costumes waren uitstekend gekozen, goed van teekening en snit en de kleine groep trok de algemeene aandacht.

Het waren Faust en Margaretha, die gearmd kwamen aanwandelen, terwijl vlak achter hen Martha aan den arm van Mefisto liep.

Faust was een jonge man van lange gestalte. Het bus en de korte broek waren van donkerblauw fluweel en ivorkleurig glanzend satijn gemaakt, zijden kousen omsloten de fraai gevormde beenen, terwijl de voeten in kostbare schoenen staken, geheel passend bij het toilet.

Een blauwfluweelen baret met prachtige, golvenden strijveer bedekte het hoofd. Van het gelaat was alleen de blonde baard zichtbaar, terwijl een paar intelligente blauwe oogen overmoedig tintelden.

Lachend toonde hij zijn prachtige witte tanden en het was geen wonder, dat de jonge meisjes in het voorbijgaan lange blikken wierpen op dezen ideaal-Faust.

De Margaretha aan zijn zijde was een allerbevalligste verschijning.

Het eenvoudige lichtblauwe kleed, van kostbare stof vervaardigd en zwaar achter haar slepend, omsloot een elegante, sierlijke gestalte, wier volmaakte vormen uitstekend tot hun recht kwamen in dit rudervetsch gewaad.

Het fijne kopje, dat gedeeltelijk achter een wit satijnen masker was verborgen, droeg een schat van goud-blond haar, dat eenvoudig in tweeën gescheiden, in een paar zware vlechten neerhing.

Het fijne witte borduurwerk, waarmede de japon was gearneerd en het kleine taschje, dat aan haar zijde hing, waren op zichzelf al kunstwerken.

Zij had een gebedenboekje met gouden slor in het fijne, blanke handje en hield, ook terwijl Faust soms teeder met haar fluisterde, het hoofdje zedig terneergebogen.

Een aardig contrast met dit tweetal vormden Mefisto, in zijn nauwsluitend vuurrood gewaad met het korte wijde manteltje, de roode muts met haneveer op het hoofd en Martha, de oude kokette, die met een reusachtige zonnebloem op haar boezem prijkte.

Het bal was nu in vollen gang.

De muziek zette opnieuw in en de verleidelijke tonen van een wals weerklonken door de ruime zaal.

De heer in den zwarten domino was uit zijn stoel opgestaan en slenterde langzaam in de richting van het podium, dat een groot prieel van rozen en klimoggeleek.

Daar, in een hoek, bij een der buffetten stonden Faust en Margaretha.

De jonge man had zijn dame juist een glas sorbet aangereikt, dat zij langzaam ledigde.

De zwarte domino was vlak naast hen komen staan. Ook hij dronk met blijkbaar welbehagen een glas van een der verkoelende dranken.

„Nu laat ik je straks aan je lot over," hoorde hij Faust met welluidende stem zeggen. „Het wordt tijd, dat ik me eens ga wiegen op de tonen van dezen Donauwals," voegde hij er lachend aan toe.

„Je behoeft je over mij verder niet ongerust te maken," antwoordde Margaretha, terwijl zij den Romeinschen krijger, die naast haar geleider stond, aankeek. „Mijn cavaliër wacht al met ongeduld."

„Vermoei je maar niet te veel, sla af en toe eens een enkel dansje over," vermaande de stem van Faust.

„O ja, in den tuin is het ook zoo verrukkelijk, daar zullen we elkaar weleens ontmoeten!" lachte zij terug en tegelijkertijd nam zij den arm van den forschgebouwen Romein en begaf zich met hem onder de dansende paren.

De zwarte domino had zijn leeg glas neergezet en volgde met de oogen weer de dansers.

Daar zweefde Margaretha hem voorbij, den langen sleep van haar kleedje bevallig opgenomen, met haar rechterhand losjes den schouder van haar danser aanrakende.

Haar kleine, sierlijke voetjes raakten bijna den glad-den dansvloer niet en ook nu ging een ongewone beking van haar uit.

De eenzame toeschouwer zag, hoe zij zich geheel overgaf aan het genot van den dans, maar tevens ontging het hem niet, hoe op eenigen afstand van hem een heer in donkerbruinen zijden domino evenveel belang scheen te stellen in de dansers met de lange

blonde vlechten als hij zelf.

Ook zag hij, hoe deze heer daarna teekenen van verstandhouding wisselde met een tweeden domino, die aan de zijde van een aardig Tyroolsch boerinnetje in zijn nabijheid stond.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De ontvoering.

Het was warm geworden in de balzaal.

De zachte zomerlucht, die door de geopende deuren naar binnen kwam, bracht slechts weinig koelte aan en de waiers der dames deden druk dienst.

De tafeltjes onder de lange veranda's waren alle bezet. Kellners droegen verfrissende dranken aan en menig paartje gaf er de voorkeur aan om langzaam op en neer te wandelen.

In het voorste gedeelte van den tuin, tot daar, waar de muzikent zich bevond, was het helder verlicht. In het stuk, dat daarachter lag, brandde slechts een enkele gasvlam.

Het was door den breeden muziek koepel als 't ware gescheiden van het overige feestterrein.

Slechts enkele wandelaars begaven zich daarheen; men bleef liever in het verlichte, gezellige gedeelte, waar gedanst, gelachen en pret gemaakt werd.

Een der paren had juist de warme zaal verlaten.

Het was de bekoorlijke Margaretha, die, moe van het dansen en snakkende naar wat buitenlucht, in druk gesprek met een eenvoudigen bruinen domino, zich naar den tuin begaf.

„Dus u hebt den souperdans al besproken?” vroeg de heer, die naast haar liep, op teleurgestelden toon.

„Ja, het spijt mij voer u, maar u komt daarvoor een beetje laat. Het is, geloof ik, al elf uur!”

„Om u de waarheid te zeggen, weet ik niets van den tijd. Als men in het gezelschap is van zooveel bekoorlijke jonge dames, weet men alleen, dat de tijd veel te snel vervliegt!” antwoordde de heer met het bruin zijden masker.

„Hebt u er iets op tegen, den tuin verder door te loopen?” vervolgde hij, toen het jonge meisje wilde terugkeeren.

„Het is daar niet meer gezellig, allen blijven hier, in het verlichte gedeelte,” klonk het aarzelend.

„De tuin is zoo klein, laten wij onze wandeling zoo ver mogelijk uitstrekken. Of voelt ge u niet veilig in mijn geleide, Margaretha?”

Een helder lachje klonk van haar lippen.

„De tuin van de Harmonie onveilig?” herhaalde zij. „Kom, ik zal het er dan maar op wagen!”

Schertsend liepen zij verder, hij vertelde haar van een gemaskerd bal, dat hij eens in Parijs had bijgewoond.

„Het was een zoogenaamd Apachenbal,” sprak de heer, terwijl hij met spiedenden blik om zich heen keek.

„Gij kunt u niet voorstellen, hoeveel werk er gemaakt was van de costuums, die alle uit de fijnste, kostbaarste stoffen waren vervaardigd, terwijl zij toch den indruk maakten van waardelooze lompen.

De groep Zigeuners van vanavond herinnerde mij onwillekeurig aan dat schitterende Parijsche feest.”

Zij waren nu, zeer langzaam voortlopende, tot achter de muzikent gekomen.

Het was daar inderdaad, zooals Margaretha had gezegd, eenzaam en vrij donker. Zij waren op dat oogenblik daar de eenige wandelaars.

Plotseling haalde de bruine domino van onder zijn wijden mantel een klein voorwerp te voorschijn.

Bliksemsnel sloeg hij zijn rechterarm om het middel van het jonge meisje en in hetzelfde oogenblik hield hij haar een geopend fleschje onder den neus.

Zonder eenig geluid te geven hing zij bewusteloos in zijn arm en terwijl uit de duisternis van een groepje hooge struiken een tweede donkere gedaante snel te voorschijn kwam, die handig de bewustelooze in zijn eigen bruinen domino hulde, welken hij reeds van te voren had losgemaakt, nam hij het bewustelooze lichaam in zijn armen over en begaf zich met haastige schreden naar den uitgang.

Zijn helper liep langs den anderen kant naar de richting van de balzaal terug, terwijl hij eenige oogenblikken later het gebouw, waar der feestvreugde bijna haar toppunt had bereikt, verliet.

Geen der beide mannen had opgemerkt, hoe in het onzekere licht achter de muzikent geen enkele hunner bewegingen was ontgaan aan de scherpe blikken van een persoon, die zich op een donker plekje had schuil gehouden.

Lord Lister, alias John C. Raffles, de Groote Onbekende, had, gehuld in zijn dunnen zwarten mantel, het gelaat nog steeds ten deele bedekt door het zwarte masker, in den bruinen domino, die aan de zijde van Margaretha liep, terstond een der beide samenweerders uit de kleedkamer herkend.

Toen hij de zuster van den student Peepstra met een van de schurken door de zaal had zien wandelen, had hij onmiddellijk begrepen, dat nu het plan der beide kerels ten uitvoer gebracht zou worden, het plan, in de kleedkamer afgeluisterd.

Op eenigen afstand van hem, schijnbaar met onverschillige blikken naar de bonte menigte kijkend, die zich kostelijk amuseerde, had Raffles den anderen bruinen domino zien zitten, die dichtbij het Japansche scherm had staan praten.

Blijkbaar wachtte hij totdat zijn kameraad zich met het jonge meisje naar den tuin zou begeven om hen dan volgens afspraak daarheen te volgen.

Zoo snel als hij zich door de menschevolte heen kon werken, had Raffles de feestzaal verlaten en toen hij zich had verborgen in een uiterste hoekje van den tuin, waar het onder de zware struiken zoo donker was, dat niemand een menschelijke gedaante zou vermoeden op die donkere plek, wachtte hij op de dingen, die komen zouden.

Zijn geduld was niet lang op de proef gesteld.

Toen hij zag, op welke wijze de beide vreemdelingen zich meester maakten van het jonge meisje, omklemde zijn hand in een plotselinge opwelling van woede den browning, die in zijn zak verborgen was.

Maar neen — nog was het oogenblik niet gekomen om te handelen en zoo snel mogelijk uit zijn schuilhoek te voorschijn komende, haastte hij zich om eerder dan de man, die het lichaam van het bewustelooze meisje wegdroeg, bij den uitgang van het gebouw te komen.

In een oogwenk had hij in de kleedkamer zijn maske-

rademantel verwisseld voor zijn donne overjas en, met den glimmenden cylinder op het hoofd verliet hij de Harmonie.

Enige minuten later reed een rijtuig door de Oude Kijk in 't Jatstraat, waarin twee heeren zaten, die een bewustelooze dame bij zich hadden.

Het was Harry Kleyston en Martin Norwald gelukt om zonder opzien te verwekken het gebouw te verlaten.

Wel hadden bij de helder verlichte veranda eenige nieuwsgierigen geïnformeerd naar hetgeen was voorgevallen, maar de heer, die in onberispelijk avondtoilet was gekleed, deelde hun mede, dat zijn jonge vrouw, waarschijnlijk ten gevolge van het drukke dansen en de kolossale warmte in de zaal, een lichte flauwte had gekregen.

Daar zijn rijtuig toch wachtte, zoo vertelde hij verder, was het maar het verstandigst om met haar naar huis terug te rijden.

Het blonde hoofd met de prachtige, zware haarvlechten was geheel verborgen in den kanten avonddoek, die Suze Peepstra reeds voor het verlaten van de balzaal om had geslagen en haar lichtblauw kostuum was bedekt door de donkerbruine domino.

Daar niemand den vreemden heer kende, werd er niet veel notitie van het geval genomen.

Men had het te druk met dansen, pret maken en intrigeeren!

NEGENDE HOOFDSTUK.

Gered.

Op eenigen afstand van het rijtuig, waarin de beide schurken zaten met het jonge meisje, volgde een tweede rijtuig.

Hierin bevond zich slechts één persoon, namelijk de heer die, in dunne zwarte overjas en met den cylinder op het donkere haar, zooeven het Harmoniegebouw had verlaten.

John C. Raffles had eenige korte bevelen gegeven aan den koetsier en met een „Begrepen mijnheer!" had deze weer op den bok plaats genomen.

Het tweede rijtuig bleef op zoo groot mogelijken afstand achter het eerste aanrijden.

In de straten van Groningen lette niemand op de beide voortrollende voertuigen.

Een kwartiertje later hield het eerste rijtuig, nadat het de Steentilstraat was doorgereden en toen een der buitenwegen had ingeslagen, stil aan het Eemskanaal.

Een klein, onaanzienlijk turfscheepje lag er gemerd.

Op het dek glansde het gelachtige schijnsel van een enkele petroleumlantaarn en in het vale licht onderscheidde men bij de vrij breede loopplank de gedaante van een man in schipperskleeren.

Het was schipper Harmsen.

Hij had aan de beide handelaars in blanke slavinnen

zijn turfscheepje afgestaan om het geschaakte jonge meisje naar Delfzijl te voeren. Vandaar zou het dan verder per stoomboot over Hamburg naar New-York gaan.

De handlangers der beide schurken: Roode Jim en Moeder Bessy hadden de noodige bevelen ontvangen.

Zij waren ervan verwittigd, dat Kleyston en Norwald weer een goede vangst op het oog hadden en bij ondervinding wisten ze, dat hun die buit niet licht zou ontsnappen.

Zoo'n beeldschoon meisje — dat zou een aardig winstje geven.

Jim had al berekend, dat hij voor zijn portie heel wat dollars kon opstrijken. En makkelijk verdiend was 't ook. Logies voor een enkelen nacht — goede, maar uiterst strenge behandeling en bewaking — en dan onder toezicht van Kleyston, den leider van de heele onderneming, ingescheept naar New-York, op de boot van James Baser, die óók al meer dan eens zulke zaken bij de hand had gehad en het klappen van de zweep maar opperbest kende.

Schipper Harmsen zag in de verte het rijtuig nadereu en hij begreep, dat de beide heeren zouden komen met hun „zuster."

Hij had terstond gesnapt dat hier van een zuster geen sprake kon zijn.

Twee mskerels met een zuster; mannen, die zoo'n hoop geld hebben, behoefden niet in een turfschip naar Delfzijl te zeilen.

Neen, daar zat een vuil zaakje achter.

„Afijn”, redeneerde Harmen, „wat gait rnie dat an? Niks! Daor is de kerke mit oet!” — — —

De koetsier sprong van den bok.

„Hier is je belooning,” sprak Norwald en hij gaf den man een bankbiljet van vijf-en-twintig gulden.

„Haast je nu naar de stad terug.”

Dat liet de koetsier zich geen twee keer zeggen.

Hij legde de zweep over den rug van zijn paardje, keerde en haastte zich naar stal.

De baas zou er niet op letten, dat hij een uurtje langer was weggebleven — 't was nou zoo druk in stad.

En hij had maar fiijn een extra'tje verdiend. 's Jonge, jonge, wat een bofl —

Voorzichtig, uiterst voorzichtig had Kleyston het bewustelooze lichaam, in de bruinzijden domino gehuld, uit de vigelante genomen en met behulp van den stoeren Harmens, die zware vrachies wel gewoon was, werd het jonge meisje aan boord gedragen, op een grooten stapel dekens neergelegd en door een paar hooge houten kisten onttrokken aan den blik van ieder, die op den wallekant achterdocht mocht kunnen koesteren — al was daarvoor ook niet de geringste kans.

Kleyston was er echter steeds voor, de grootste voorzichtigheid te betrachten en totnogtoe had hij zich daarbij zéér goed bevonden.

De koetsier, die, zonder dat hij daarvan het minste vermoeden had, aan het volvoeren van de ellendige misdaad had meegeholpen; die de strengste geheimhouding had moeten beloven over alles, wat hij had gezien, daar een der heeren hem had verteld, dat het jonge meisje uit het ouderlijke huis was gevlucht en daar heen nu zoo spoedig mogelijk weer moest worden teruggebracht — de man op den bok dan had, toen hij zich weer stadwaarts spoedde, een rijtuig ontmoet, toen hij nog niet ver verwijderd was van de plaats, waar, in het Eemskanaal, het scheepje van schipper Harmens lag gemeerd.

Hij had er geen acht op geslagen.

Hij zag niet, dat een paar spiedende oogen vanuit het geopende portierraampje door de duisternis boorden.

En evenmin lette hij erop, dat de koetsier van dat andere rijtuig zijn vurig paardje tot spoed aanzette.

Het coupé'tje joeg voort langs het kanaal en het hiel stil in het oogenblik, toen schipper Harmen de loopplank inhaalde, om daarna met den vaarboom den tjak van den wal te zullen stooten en op te varen naar het noordwesten.

Maar nog voordat Harmen de breede plank had opgetuid, werd het portier van het rijtuig geopend, een slanke gedaante vloog eruit, rende de loopplank over en stond voor het gelaat van drie onthutse mannen, voordat deze eigenlijk wisten, wat geschiedde.

„Halt,” riep de nieuw aangekomene, „halt, wat gebeurt hier aan boord?”

De schipper keek den ander met een brutalen grijnslach aan, terwijl Kleyston en Norwald zich aan de zijde van hun handlanger schaarden.

„Ik vraag, wat hier gebeurt,” herhaalde de vreemdeling.

„Hier gebeurt niks,” zei Harmens, „wat heb je hier aan boord te doen! Ik' verzuik joe om joen biezen te pakken of anders!”

Harmens wendde zich om en raapte iets van het dek op, dat hij hoog boven zijn hoofd zwaaide.

Het was de scheepszwabber.

De lange vreemdeling greep met zijn rechterhand den opgeheven arm van den schipper, trok dien omlaag, greep met de linker de scheepsschrobber en slingerde het voorwerp twintig meter ver, zoodat een luide plons weerklonk, toen het neersakte in 't Eemskanaal.

„Handen omhoog,” riep de man met den hoogen cylinder uit, „handen omhoog, jullie alle drie, of ik schiet!”

Bliksemsnel had hij uit een zijner jaszakken een brownie te voorschijn gehaald en hij duwde het wapen onder den neus van den schipper en daarna onder de oogen van de beide andere schurken.

Geen van drieën verroerde egn vin.

Noch Kleyston, noch Norwald waren op zooiets voorbereid geweest en ze hadden er dan ook geen oogenblik aan gedacht zich te wapenen bij deze expeditie.

„Wijst me nu terstond, waar ge het jonge meisje in het kostuum van Margaretha hebt verborgen. Wijst het me oogenblikkelijk, voordat het te laat is en voordat ik alarm sla!”

De schipper antwoordde niet.

Ook Norwald sprak geen woord.

Maar Kleyston, die begreep, dat hij hier met een handig tegenstander te doen had, een tegenstander, die hem in dit oogenblik de baas was — Kleyston sprak:

„We zullen u met genoeg en het meisje wijzen, dat wij medenamen om haar aan haar ouders terug te brengen.

Zij ontvluchtte het ouderlijk huis en ons, als particuliere detectives, werd opgedragen, het zaakje weer in het reine te brengen.”

„Zóó sprak de ander, doende, alsof hij dit spreekje geloofde, „is dat de zaak.

Enfin, ge zult mij hier moeten laten, totdat mijn rijtuig terug is gekomen. Ik zond den koetsier even naar de stad. Wijs mij nu de ontvoerde jongedame.”

Een oogenblik later zag lord Edward Lister, want hij was het, die Suze Peepstra's beulen was gevolgd, op een hoop wollen dekens het bleeke gelaat van het jonge meisje.

„Gaat alle drie naar het achterdek,” beval hij de mannen, ik vertrouw jullie niet in mijn nabijheid.”

Zij gehoorzaamden.

Toen boog Raffles zich voorover, luisterde naar Suze's ademhaling en was al gauw tot de conclusie gekomen, dat zij door chloroform bedwelmd was, maar dat binnen korten tijd het bedwelmingsmiddel moest hebben uitgewerkt.

Terzelfdertijd naderde in snellen draf een rijtuig van de stad, gevolgd door een tweede.

Enkele oogenblikken later stapten uit dat tweede rijtuig een drietal heeren, die de loopplank overgingen en zich aan dek van de turfschuit begaven.

Raffles trad op hen toe.

„Heb ik 't genoeg den hoofdcommissaris van politie te spreken?”

„Die ben ik,” antwoordde een heer met een bruinen baard, „ik ontving uw telefonische boodschap en haastte mij naar hier met twee van mijn krantigste rechercheurs!”

„Mijn naam is Van Lissen Van Duina,” stelde Raffles zich voor, „ik geloof, dat ik u een goede vangst bezorg. De heeren,” hij wees naar de schurken, „hebben juffrouw Suze Peepstra van het gemaskerd bal in de Harmonie ontvoerd om haar, met medewerking van dezen schipper over te brengen naar de een of andere havenplaats — ik vermoed naar Delfzijl.

Mijnheer de Hoofdcommissaris, ik hoop, dat ge hier de hand hebt gelegd op een paar doortrapte handelaars in blanke slavinnen.”

De Hoofdcommissaris had Raffles aangehoord en terstond ook zijn eigen gevolgtrekkingen gemaakt.

En zoo gebeurde het, dat, nadat Suze Peepstra in het eerste rijtuig was gedragen en neergelegd, een oogenblik later drie politiemannen en drie geboeide schurken stadwaarts reden.

De „firma” Kleyston en Norwald had ditmaal volkomen échec geleden.

Langzaam, bijna stapvoets reed het rijtuig, waarin lord Edward Lister en Suze Peepstra zich bevonden, terug langs den waterkant.

Men had nog geen vijf minuten gereden, toen het jonge meisje de oogen opsloeg en verward om zich heen keek.

„Waar ben ik?” fluisterde zij angstig.

„In goed gezelschap juffrouw Suze,” antwoordde de lord.

Uit zijn zak haalde hij een electricische zaklantaarn te voorschijn, waarmede hij zijn eigen gelaatstrekken verlichtte.

„Graaf van Lissen,” fluisterde Suze, „hoe kwam ik hier — wat is er met mij gebeurd? Ik herinner mij nu den tuin van de Harmonie — een brune domino — plotseling — een wee-zoete lucht — daarna niets meer!”

Toen vertelde lord Lister het meisje, wat er was gebeurd en hoe hij het rijtuig der misdadige mannen was gevolgd.

„Ge behoeft u thans niet meer zenuwachtig of ongerust te maken,” besloot hij, „u is geen leed geschied.

Ik zal u thans naar uwe ouderlijke woning brengen.

Rust zal u goed doen.”

„Maar mijn broer, mijn arme broer. Gerard zal in de grootste onrust verkeren. En, graaf, hoe moet ik u danken voor uw heldendaad!”

„Ik wensch geen dank,” sprak Raffles, „geloof mij, juffrouw Suze, het ging alles van een leien dakje. Ik heb wel voor heeter vuren gestaan.

En wat uw broer betreft — dien zal ik zoo spoedig mogelijk gaan geruststellen.”

TIENDE HOOFDSTUK.

De ontsteltenis in de Harmonie.

Het liep reeds naar middernacht en nog steeds was het, alsof de dansers geen vermoeyenis kenden.

Om twaalf uur zouden alle gecostumeerden voor de jury défiléeren, de groepen moesten zich daartoe weer tot één geheel samenstellen, dan zou de jury haar oordeel uitspreken en de prijzen vaststellen en daarna zouden allen zich démasqueeren om het souper te gaan gebruiken.

Toen het critieke oogenblik was aangebroken, klonk door de ruime zaal een luid trompetgeschal, het teeken, dat men zich in een lange rij moest opstellen.

De Zigeunerbende vormde reeds weer een schilderachtig geheel, Pierrot en Pierrette liepen arm in arm te keuvelen, een plaatsje zoekend in de lange, bonte rij, een zestal van de meest bekende Europeesche vorsten stelde zich achter hen op, terwijl het Tyrolerpaartje nog geheel vervuld scheen te zijn van het genot van den dans.

Tenminste het boerinnetje met haar zwartfluweelen keursje, rood rokje en viltten Tyrolerhoedje, kon nog bijna niet stilstaan.

Met haastige bewegingen liep de rijzige gestalte van Faust tusschen de menigte door.

Zijn heldere blauwe oogen keken zoekend om zich heen, doch schenen niet te vinden.

„Is Gretchen niet op haar tijd?” riep Martha hem toe. Zij had haar arm weer door dien van den langen, mageren Mefisto gestoken en hield dezen met een vroolijk lachje haar reusachtigen zonnebloem onder den neus.

„Ik ga even in den tuin kijken!” antwoordde Faust en reeds verdween hij door een der glazen deuren.

Eenige oogenblikken later kwam hij echter alleen terug.

De Romeinsche krijger, die den eersten dans met het blonde Gretchen had gedaan, naderde hem.

„Is Suze er niet bij?“ vroeg hij op fluisterenden toon, en toen Gerrit Peepstra, de kranige Faust, hem antwoordde:

„Kerel, ik begrijp er niets van, ik kan haar nergens vinden, ik zoek haar al meer dan een kwartier!“ kwam een bezorgde trek op het gelaat van den Romein.

Het was Charly Brand, die zich in het gewaad van een krijgsman had gestoken en wiens hart-onstuimig klopte voor de bekoorlijke blonde zuster van den student.

Hij was dien avond te zamen met Faust en Margaretha, Mefisto en Martha naar het gemaskerde bal gegaan, zonder zijn vriend lord Lister.

De Groote Onbekende had geheimzinnig geglimlacht, toen Charly hem had gevraagd, in welk costuum hij dacht te verschijnen.

„Daarover kan ik me niet uitlaten, mijn jongen,“ had de Groote Onbekende geantwoord, „misschien kom ik in 't geheel niet.“

In den loop van den avond had Charly in den rijzigen zwarten domino zijn vriend en meester herkend, maar toen deze, die het costuum van Charly kende, geen enkele beweging maakte om hem te naderen of toe te spreken, had de jonge secretaris begrepen, dat lord Lister alleen wenschte te blijven.

Faust had zich weer van den Romeinischen krijger verwijderd en nadat hij nogmaals een zoekenden blik langs de lange rij der gecostumeerden had laten gaan, verliet hij weer de zaal, doch nu niet naar de tuin-zijde.

Hij doorliep de aangrenzende vertrekken, informeerde bij de garderobevrouwen, vroeg de kellners, doch niemand kon hem iets mededeelen omtrent de dame met de lange blonde vlechten in de lichtblauwe japon met langen sleep.

Hij kwam de zaal weer binnen met bleek gelaat en begaf zich nu regelrecht naar de jury.

„Heeren,“ sprak hij tot hen, „ik verzoek u nog een oogenblik te willen wachten met het défilé.“

Ik zoek reeds geruimen tijd tevergeefs naar Margaretha en, daar zij mijn zuster is, begin ik mij ernstig ongerust te maken.“

Verbaasde blikken werden gericht op den jongen man, wiens mondhoeken zenuwachtig trilden.

De krijgshaftige Romein was weer naderbij gekomen en toen hij hoorde, wat Peepstra tot de juryleden zeide, keerde hij zich om en keek met scherpen blik langs de lange bonte rij der balgasten.

Wat was dat? Ook de zwarte domino, dien hij als zijn vriend, den Grooten Onbekende, had herkend, was niet meer onder de aanwezigen, en zonder dat hij er zichzelf rekenschap van kon geven, verminderde zijn gevoel van ongerustheid.

Wat zou er zijn gebeurd?

Waar was lord Lister gebleven?

Of zou hij zich dan toch vergist hebben dien avond, toen hij zoo zeker meende, onder het zwarte masker

de intelligente oogen en den vastberaden mond van zijn vriend te herkennen?

Een angstig gefluisterd liep nu door de lange rijen der gasten en van mond tot mond ging de mededeeling, dat Margaretha plotseling verdwenen was.

„Wie is zij?“

„Kent u haar?“

„Men zegt, dat het de beeldschoone zuster van den student Peepstra is!“

„Een dochter van den schatrijken industrieel?“

„Ja, Suze Peepstra.“

Daar kwam uit een groepje van drie Zeeuwsche boerinnetjes een van het drietal naar voren.

Het jonge meisje liep haastig naar Faust, die nog steeds rusteloos heen en weer liep, toe en sprak tot „Ik zag zooveen, dat er een dame bewusteloos werd weggedragen. Kan dat uw zuster misschien zijn geweest?“

„Hoe zag die dame er uit? Zag u haar van dichtbij? Wanneer was het?“

Gejaagd kwamen deze vragen van de lippen van „lange Ger“, wien de emotie te machtig was geworden en die het roodsatiijnen masker had afgenomen.

Met zijn zakdoek veegde hij zich het klamme voorhoofd af en vol spanning keken zijn trouwhartige blauwe oogen de spreekster aan.

„Ik denk, ongeveer een uur geleden: een heer in avondcostuum en zonder masker droeg de bewusteloze dame weg.“

„Was zij gekleed als Margaretha?“

„Dat weet ik niet. Zij was geheel gehuld in een donkerbruinen domino, haar hoofd was verborgen in een witten avonddock.“

„Kon u niets van haar gelaat zien? Zag u het goudblonde haar dan niet?“

„Nee, ik heb verder niets kunnen onderscheiden. Het geval leek ook niet belangrijk, want de heer vertelde, dat zijn vrouw plotseling een flauwte had gekregen en dat hij nu met haar naar huis terug ging.“

„Nee, dan was het mijn zuster niet. Suze is niet getrouwd,“ antwoordde Gerrit Peepstra.

De feeststemming was nu geheel verdwenen.

De meesten der gasten dachten niet meer aan een défiléeren om in aanmerking te komen voor een prijs. Angstige onsteltenis had zich van velen der aanwezigen meester gemaakt.

Verskillende groepjes hadden zich gevormd; velen drongen om Peepstra heen en ook Charly had zich bij en gevoegd.

Allerlei veronderstellingen werden gemaakt.

Per telefoon was reeds geïnformeerd naar het woonhuis van den student, waar men, om geen noodeloze ongerustheid te wekken, die dienstboden had onder-vraagd, maar het antwoord, dat juffrouw Suze nog niet thuis was, vermeerde nog de angst en onsteltenis in de balzaal... ..

Daar verscheen plotseling aan den ingang der groote

zaal een heer, gekleed in donkere demi, den cylinder in de rechterhand.

Zijn gelaat was bleek en zijn oogen zochten in de opeengedrongen, bontgekleurde schare de figuur van Faust.

Toen hij dezen ontdekte te midden van de druk fluisterende en gesticuleerde menigte, trad hij haastig naar voren.

„Peepstra! Je zuster is thuis. Er is geen reden om je ongerust te maken!”

Kreten van verrassing en menige zucht van verlichting werden gehoord.

Lange Ger haastte zich weg uit de hem omringende belangstellenden en ook de Romeinsche krijger spoedde zich naar den brenger van het goede nieuws.

Het drietal verwijderde zich uit de danszaal, waar na enkele oogenblikken de jolige stemming van te voren was teruggekeerd en de gemaskerden zich weer en file schaarden om voor de juryleden te défileeren.

ELFDE HOOFDSTUK.

De weddenschap gewonnen.

Het was in den avond van 30 Juni.

Voor de geopende ramen van de studentensociëteit zat een aantal jongelui in druk gesprek bijeen.

Ditmaal was de magere roodharige Smitten het middelpunt van het gesprek.

Op een luidruchtigen toon en hevige gesticuleerd, zat hij te betoogen en menig glas koppigen Bourgogne had hij geleegd.

„Kerel,” zei Jansman, „ik geloof nu toch, dat je gelijk begint te krijgen.”

„Een reuzenboffie, Smitten!” lachte Emmius, „en dat net na de feesten, nu je zoo'n hoop duiten hebt stukgeslagen. Ik wou, dat ik in jouw schoenen stond!”

„Julie bent kerels van niks!” snoefde Smitten.

„Wie was de eenige, die de weddenschap aandurfde met graaf Van Lissen? Toen ik hem vanmorgen sprak en hem aanmaande om vanavond, als hij hier komt, zijn beurs te spekken, keek hij heel zuinig en een zuurzoet lachje vertelde mij, dat hij al zeker was van zijn verlies.”

„Een zuurzoet lachje?” herhaalde Peepstra, „dat is niets voor graaf Van Lissen. Dien man hebben we van zoo'n heldhaftigen kant leeren kennen, dat ik hem niet aanzie te kniesooren voor een paar duizend gulden.”

„Ja, dat was een kranig stukje,” beweerde Emmius, „die redding van je zuster!”

„Hij heeft onze politie een prachtige vangst bezorgd en tegelijkertijd een lesje in het opsporen gegeven.”

„En van eenigen dank wil hij niet hooren,” vertelde Peepstra.

„Die schipper Harmsen,” zei Jansman, „zal voor heel wat jaren de kast indraaien.

Het is nu gebleken, dat hij een oude bekende van de politie was. Hij heeft zich jaren geleden al schuldig gemaakt aan koppelarij.”

„Wat denk je met de twaalf duizend pop te doen, Smitten?”

„Ik denk, een reis naar Tunis en Algiers te gaan maken. Dat is allang mijn ideaal, maar de pipa weigerde de dubbeltjes.”

„Je kost hem toch al genoeg!”

„Kan wel,” zei Smitten op onverschilligen toon. „'t Zal mijn ouwen heer niets hinderen als hij per jaar vijf mille voor me uitgeeft.”

De kleine, roodharige haalde z'n horloge te voorschijn.

„Elf uur,” zei hij, „nog zestig minuten en de twaalf duizend gulden zijn mijn!”

„Als het jou maar niet gaat als de clubleden, die indertijd de weddenschap aangingen met wijlen Phileas Phogg. Ook zij meenden, dat het geld reeds hun was, maar jawel, in het laatste oogenblik kwam de ontgoocheling,” zei Jansman.

„Die vergelijking van jou gaat mank,” grinnikte Smitten. „Raffles zou al een heel sterk stukje moeten uithalen als hij in dit ééne uur nog even in onze stad kwam werken!”

Nauwelijks had de kleine Smitten deze woorden uitgesproken of een kruier trad het sociëteitslokaal binnen.

„Meneer Smitten!” zei de man.

„Present!” piepte de roodharige.

„Een brief voor u, meneer!”

En de man overhandigde den kleinen Smitten een groote vierkante, witte, stevig verzegelde enveloppe.

„Van wien?“ informeerde de kleine student.

„Weet ik niet, meneer. Gocien avond, heeren!“

De man verdween.

„Dat ziet er interessant uit,“ zei Emmius. „Maak open, Smitten!“

Smitten keek eerst nog eens langdurig naar de flinke mannenhand, waarmee het adres was geschreven.

Toen eindelijk verbrak hij de zegels, die het dooreengeslingerde monogram E. L. vertoonden.

„E. L.?“ fluisterde Smitten.

„Ik heb het gevonden, jongens, het is het geld van de weddenschap. Net zooals ik dacht.

Kijkt maar naar het cachet: E. L. — Eduard van Lissen! Daar zal je dus de twaalf duizend pop hebben!“

Uit de groote enveloppe kwam een brief te voorschijn.

„Voorlezen!“ commandeerde Peepstra.

„Doe jij 't maar,“ zei Smitten, die „Lange Ger“ graag in alles de leiding gaf.

„Met plezier, kerell! Geef maar op!“

En met luide stem las Gerard Peepstra het volgende voor aan de verbaasde, ontstelde, maar tevens ook ten zeerste verraste Groningsche studenten:

Groningen, 30 Juni 19...

tien uur 's avonds.

Groote Spilsluizen.

Aan Herman Smitten

De weddenschap luidde:

„John C. Raffles, de Groote Onbekende, moet binnen den tijd van zes weken een bezoek van minstens een week aan de stad Groningen brengen.

John C. Raffles, de Groote Onbekende, moet op „de Kroeg“ worden geïntroduceerd, met de clubleden kennis maken en als bewijs van zijn aanwezigheid in de stad het een of ander sterke stukje uithalen op politieel gebied.

Onder welken naam lord Lister hier zal worden geïntroduceerd en welk waagstuk hij zal bedrijven, kan nog niet worden meegedeeld.

Ge zult dat echter vernemen, als daartoe de tijd gekomen is.

Is de maand Juli aangebroken (dus op den ten van die maand) en Raffles heeft in Groningen geen sporen van zijn arbeid achtergelaten, dan is de weddenschap door mij verloren.

Inderdaad heeft Raffles een bezoek van zeven weken aan Groningen gebracht.

Hij is geïntroduceerd op „de Kroeg“, hij heeft met u allen kennis gemaakt.

Het waagstuk, door Raffles in Groningen uitgemaakt, was het bevrijden van mejuffrouw Suze Peepstra uit de handen van een paar gevaarlijke en bekende slavenhandelaren.

De weddenschap werd door mij dus gewonnen. Uw twaalf duizend gulden aanvaard ik echter niet.

De helft daarvan moet gij storten in de kas van het Dooftommeninstituut.

De kroegleden mogen beslissen, wat met het overige geld zal geschieden.

Ik groet u allen zeer.

Met mijn secretaris heb ik, als gij dezen ontvangt, de stad uwer inwonning reeds lang verlaten.

Ik neem de aangenaamste herinneringen mede aan mijn verblijf in Groningen.

Een extra groet voor „lange Ger.“

Lord Edward Lister, alias John

C. Raffles, de Groote Onbekende, alias graaf Van Lissen van Duinen.”

„Heilige Minerva!“ kreet de kleine Smitten met doodsbleek gelaat, terwijl groote zweetdruppels op zijn voorhoofd parelden.

„Ik dacht het wel,“ zei Emmius.

„Wat dacht jij, snoever?“ schreeuwde Jansman.

„Ik dacht wel, dat Smitten te vroeg had gejuicht,“ vulde Emmius aan.

Peepstra was een oogenblik stil.

„In ieder geval,“ zei hij, „merkte je toch, dat een bijzonder persoon hier heeft vertoefd. Het spijt me, dat hij er vandoor is.“

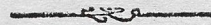
„Mij niet!“ snauwde Smitten, „zeven weken hebben we met een misdadiger omgegaan. Mooi gezelschap voor ons!“

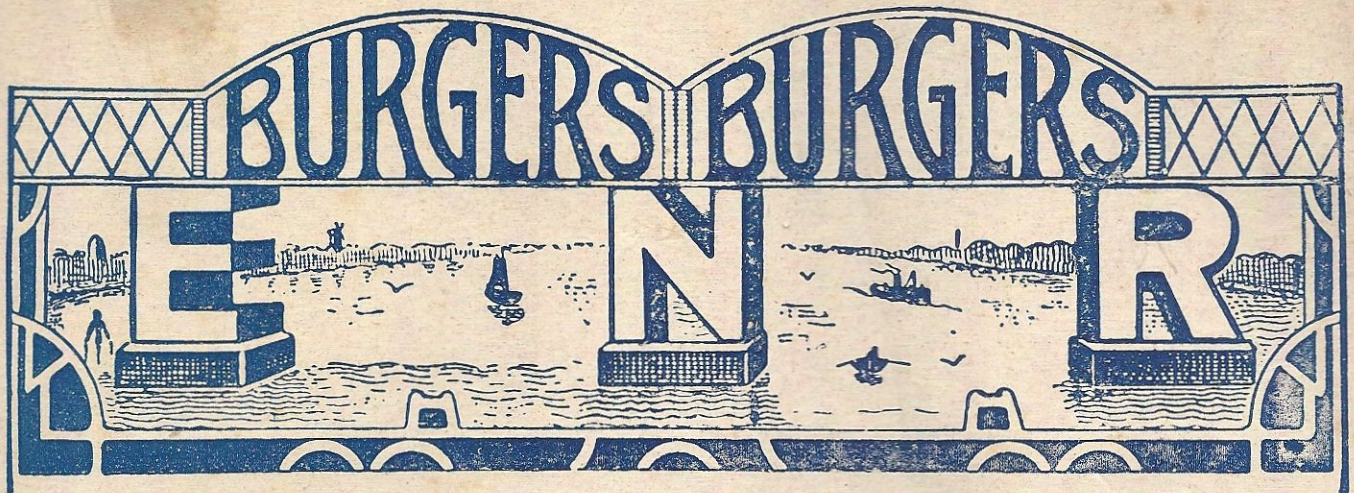
„Als je met mij goede vrienden wilt blijven,“ dreigde lange Ger, en zijn gelaat kreeg een soubere uitdrukking, „dan spreek je nooit meer op dien toon over mijn besten vriend.“

„Laat ons drinken op de gezondheid van den Groeten Onbekende,“ stelde Emmius voor, „en dan beraadslagen, wat Smitten met de andere helft van zijn verloren kapitaal moet doen.“

Lange Ger was de eerste, die den roemer vulde en die het glas hoog hief om te klinken op de laatste nobele daad van

John C. Raffles.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.